

DE STER

Januari 1979 · 79ste jaargang · Nummer 1

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100,
3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Het ideale HLD-gezin. <i>Marion G. Romney</i>	2
Vraag en antwoord	5
Een voorbeeld van zendingswerk. <i>Ann Fowler Lehne</i>	10
Mensen kweken, en geen perziken. <i>Ezra Taft Benson</i>	12
Mijn Pa de seniorcollega. <i>Elouise Bell</i>	15
Zelfverloochening. <i>Vaughn J. Featherstone</i>	21
Beproeving door harteleed. <i>Elizabeth Francis Yates</i>	27
Schrijfwijzen onder de volken uit het Boek van Mormon. <i>John L. Sorenson</i>	30
Vertrouwen, de sleutel tot het verkrijgen van een getuigenis. <i>Annette Parkinson</i>	34

Kinderster

„'n Boertje van buten". <i>Margery S. Cannon en Lurene G. Wilkinson</i>	1
Heb je wel eens een sneeuwvlokje bekeken? <i>Oliva W. Burt</i>	5

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk /gemeente:
Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Het ideale HLD-gezin

Door Marion G. Romney

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

An het hoofd van een ideaal HLD-gezin staat een ouderpaar dat krachtens de macht van het priesterschap aan elkaar is verzegeld, terwijl hun kinderen, voor zover niet onder het verbond geboren, eveneens aan die ouders verzegeld zijn.

De woning waarin dit gezin is gehuisvest moet zijn verkregen, hetzij gekocht of gehuurd met verdiend geld, d.w.z. alle gezinsleden hebben er een volledige tien-de van betaald.

In een echt HLD-gezin begint en besluit men elke dag met gebed, zowel ieder voor zich persoonlijk als in gezinsverband.

Het evangelie van Jezus Christus wordt er in woord en daad onderwezen en nageleefd.

In zo'n gezin wordt het priesterschap dan ook geëerd.

De leden van een waar HLD-gezin vallen elkaar niet af; ze hebben elkaar lief, houden elkaar dus in ere en staan elkaar

steeds trouw terzijde. De een is de ander tot steun.

Heiligen der laatste dagen vatten het huwelijk anders op dan ieder ander. Voor hen betekent dit nl. niet alleen, zoals voor de meeste mensen, de aanzet tot stichting van een sterfelijk huisgezin, maar tevens het begin van een eeuwigdurende familieband. Door het heilige priesterschap en de Heilige Geest der belofte worden man en vrouw dan nl. in die zin samengevoegd en verzegeld dat hun echtverbintenis tot in alle eeuwigheid blijft bestaan. Hun kinderen zijn voorbestemd om eeuwig de hunne te zijn. Onder het begrip „hemel” verstaat een heilige der laatste dagen dan ook de verwezenlijking van die hoop en verwachting.

Aanstaande HLD-eege's worden dank zij die huwelijksopvatting geen geïnspireerd een zedelijk rein leven te leiden, want door een uitspraak van president David O. McKay weten zij „dat ook al is een in de tempel gesloten huwelijk op zich een waardige verbintenis, het aller-eerst gaat het om hun eigen waardigheid om door de tempel te gaan, die wordt bepaald door hun omgang in hun verlovingsjaren en in de daaraan voorafgaande periode. Het huwelijksgeeluk begint al in de verkeringstijd, en niet pas bij de trouwplechtigheid. Het kernpunt voor het slagen van een tempelhuwelijk ligt nl. in een rein leven.” (Vergadering in de tempel van 25 juni 1959.)

U, die reeds getrouwd maar nog niet aan elkaar verzegeld bent, dient zich ten doel te stellen alsnog een tempelhuwelijk te sluiten. Bekwaamt u hiertoe door het nalaven der normen van het evangelie. Vraagt u de Heer om leiding bij uw voorbereiding, probeert u hoe dan ook een tempel te bezoeken en laat u daar aan elkaar verzegelen.

President Brigham Young zei eens: „Iedere jongeman in onze geloofsgemeen-

schap zou, koste wat het wil, alles in het werk stellen om zijn huwelijk op de juiste wijze krachtens het priesterschap in de tempel te laten voltrekken, als hij zou inzien hoe belangrijk dit is. Er is onder ons ook geen enkele jonge vrouw die het evangelie liefheeft en de daaraan verbonden zegeningen wenst te ontvangen, die anders dan in de tempel getrouwd zou willen worden.” (JD 11:118.)

Zoals reeds gezegd, behoort men in een HLD-gezin een volledige tiende te betalen. Over de tiende heeft president Brigham Young bovendien het volgende gezegd:

„De tiende is door de Heer ingesteld. Deze gewoonte werd al gevolgd in de dagen van Abraham, Henoeh en Adam . . .

Tot hen die zich voor heiligen der laatste dagen uitgeven zou ik nog dit willen zeggen: Als wij verzuimen onze tienden en offergaven te betalen, zullen wij door de Heer worden gekastijd, daar kunnen wij vast op rekenen. Als wij dit niet doen, zullen wij ook in andere opzichten te kort schieten, en deze nalatigheid zal dan vat op ons krijgen, totdat de geest van het evangelie geheel van ons geweken is en wij ons in de duisternis bevinden, zodat wij (overeenkomstig 1 Joh. 2:11) niet weten waar wij heengaan.” (JD 15:163, zie ook *Discourses of Brigham Young*, uitgave van 1951, blz. 174.) „De eigenlijke grondslag van het koninkrijk Gods, van gerechtigheid, vooruitgang, ontwikkeling, van eeuwig leven en een eeuwige nakomelingschap in Gods koninkrijk, wordt gelegd in het gezin dat door goddelijke ordening daartoe is ingesteld.”

Ieder echt HLD-thuis is een huis van gebed. De eerste opdracht van de Heer waarvan melding wordt gemaakt was het bevel dat Hij aan Adam en Eva na hun verdrijving uit de hof van Eden gaf, nl. „dat zij den Heere, hun God aanba-

den.” (Zie PGW, Moz. 3:5.) Dit goddelijk gebod is nadien tot nu toe vaker herhaald dan enig ander. Het kan door de gezinnen en individuele leden van de kerk slechts op eigen risico worden veronachtzaamd.

„Bid altijd,” sprak de Here, „opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (LV 10:5.)

„En Ik geef hun een gebod, dat hij, die niet op de gezette tijden zijn gebeden tot de Here opzendt, voor de rechter van Mijn volk moet worden geroepen.” (LV 68:33.)

„De eigenlijke grondslag van het koninkrijk Gods, van gerechtigheid, vooruitgang, ontwikkeling, van eeuwig leven en een eeuwige nakomelingschap in Gods koninkrijk, wordt gelegd in het gezin dat door goddelijke ordening

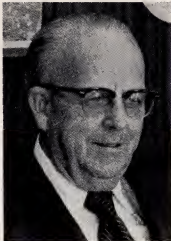
daartoe is ingesteld,” aldus president Joseph F. Smith. „Het mag dan ook geen bezwaar zijn ten aanzien van dat gezin de hoogste verering en de verhevenste gedachten te koesteren, mits het is gegrondvest op beginselen als reinheid, oprechte genegenheid, gerechtigheid en recht. Als man en vrouw elkaar volledig vertrouwen, beiden vastbesloten zijn in hun leven Gods wetten op te volgen en hun aardse zending ten volle te vervullen, dan zullen en kunnen zij ook nimmer tevreden zijn zonder hun gezin. Hun harten, gevoelens, gedachten en verlangens gaan als vanzelf uit naar de opbouw van een eigen tehuis, de stichting van een eigen gezin en koninkrijk, waarmee zij de grondslag leggen voor hun eeuwige nakomelingschap en macht, heerlijkheid, verhoging en heerschappij in de eeuwige werelden.” (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, blz. 380.) Voor heiligen der laatste dagen is de hemel slechts een verlengstuk van het ideale gezinsleven.

Vraag en antwoord

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen ten aanzien van het beleid van de kerk

Hoe vaak moet ik om een priesterlijke zegen vragen? Telkens als ik mij ziek, onbehaaglijk of onzeker voel?

Pres. Franklin D. Richards van het Eerste Quorum der Zeventig.

De kern van deze vraag wordt beantwoord in het *Handboek voor de Melchizedekse priesterschap*, waarin staat vermeld:

„Bij speciale gelegenheden kunnen leiders van de Melchizedekse priesterschap, bisschoppen, vaders (voor hun gezinnen), en anderen die het Melchizedekse priesterschap dragen, op eigen initiatief of indien ze daartoe geroepen worden, speciale zegens als troost en raad geven, naardat de omstandigheden dit vereisen. Hier volgen enkele situaties die daartoe aanleiding kunnen geven: Een tijd van beproeving en spanning, emotionele of lichamelijke moeilijkheden, bij voorbeeld als er een sterfgeval in de familie is geweest, of als er iemand

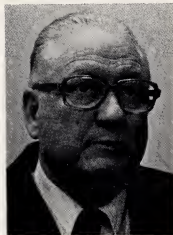
naar het ziekenhuis moet om een operatie te ondergaan.

Als er een zieke is kan de zegen een onderdeel zijn van de verordening van het zalven van zieken. Anders kan het een zegen tot vertroosting zijn.

Er doen zich gevallen voor waarbij personen hun moeilijkheden dienen te boven te komen zonder een speciale zegen van het priesterschap.

We kunnen hiervoor niet met een vast omschreven regel opgeven wat u nu precies in elke situatie dient te doen. We weten echter wel dat u altijd de inspiratie van de Here nodig hebt.” (blz. 41.)

Hoe verklaren wij Op. 22:18, waarin wordt gezegd dat er niets meer aan de Schriften mag worden toegevoegd?

Eldin Ricks, Afd. Oude Schriften, Brigham Young Universiteit.

Dit is een zeer toepasselijke vraag, daar wij geloven dat het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van

Grote Waarde toevoegingen aan de Schriften zijn. Laten wij alvorens die vraag te bespreken, de verzen 18 en 19 van het bewuste bijbelboek eens opslaan. Daar lezen wij dan:

„Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn;

„En indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboorte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn.”

Laten wij eerst eens bekijken wat Johannes met „dit boek” heeft bedoeld, en vervolgens nagaan wat hij bedoelde met daaraan toevoegen of ervan afnemen. Toen Johannes tegen het eind van de eerste eeuw van onze jaartelling het boek „Openbaring” schreef, heeft hij daarmee niet de slotpagina's van het Nieuwe Testament geschreven, aangezien er op dat tijdstip nog geen Nieuw Testament bestond. Als banneling op het eiland Patmos heeft hij zich toen in een boekrol gericht tot zeven gemeenten van de kerk in het westen van wat wij tegenwoordig Turkije noemen. Zijn handschrift stond volkomen op zichzelf en was geheel onafhankelijk van de overige der 27 afzonderlijke manuscripten, die later de bloemlezing zouden gaan vormen, die wij nu kennen als het Nieuwe Testament. Zijn geschrift was ook niet per definitie het laatste dat door de schrijvers van het Nieuwe Testament werd opgesteld. Alle commentatoren die zich met dit onderwerp hebben beziggehouden zijn het erover eens dat verscheidene van deze 27 boekrollen na de totstandkoming van het boek Openbaringen geschreven zijn. Pas in de vierde eeuw na Chr. werd het Nieuwe Testament, zoals wij dit nu kennen, in wezen als een verzameling heilige Schriften samengesteld.

In het licht van deze feiten kunnen wij inzien hoe Johannes, toen hij het over „dit boek” had, daarmee niet het Nieuwe Testament bedoelde (dat destijds nog niet samengesteld was), maar gewoonweg zijn eigen boekrol aanduidt, de Openbaringen zelf.

Wat bedoelt Johannes dus, als hij iedereen die zijn werk leest, verbiedt er een woord aan toe- of ervan af te doen? Hij heeft daarmee willen zeggen dat niemand op enigerlei wijze de tekst van zijn geschrift mag vervalsen. Hij wil dus niet dat een kopiïst, een eventuele bedrieger, een goed-bedoelende maar misleide gelovige of iemand anders, veranderingen in de oorspronkelijke tekst daarvan aanbrengt. Hij wil dat deze precies zo zal blijven als hij die onder inspiratie van de Heer heeft neergeschreven. In dit verband is het interessant op te merken dat de schrijver van Deuteronomium, het vierde boek van het Oude Testament, zijn lezers een soortgelijke waarschuwing geeft: „Gij zult aan wat ik u gebied, niet toedoen en daarvan niet afdoen.” (Deut. 4:2, zie ook Deut. 12:32.)

In beide gevallen bevelen de schrijvers hun, die in de toekomst hun heilige manuscripten onder ogen zullen krijgen, dus niets aan het geschrevene te veranderen. Gelukkig is er blijkbaar nooit iemand geweest, die op grond van dit verband in Deuteronomium heeft aangevoerd dat er daarna nooit meer van andere heilige Schriften sprake zou mogen zijn, daar sommigen hier misschien dan uit zouden opmaken dat de hele rest van de Bijbel moest worden afgewezen of verworpen.

Niet alleen zegt Johannes hier dus niet dat er verder nooit meer iets geschreven mocht worden dat als Heilige Schrift was te beschouwen, maar de onvermijdelijke gevolgtrekking die men aan het boek Openbaringen moet ontleen, als men het in zijn geheel beschouwt, luidt

zelfs dat Johannes inzag dat er in de laatste dagen ongetwijfeld nog meer Heilige Schrift zou komen. Hoe dan? Wat is Heilige Schrift anders dan goddelijke openbaring in geschreven vorm? Een groot deel van het boek Openbaringen wordt gevormd door de voorspelling dat er op een later tijdstip dan in Johannes' dagen hemelse boodschappers naar de aarde zouden komen. Wanneer er bij de komst van die hemelboden *schriftelijke melding* wordt gemaakt van hun bezoek en hun boodschap wordt opgetekend, zal daardoor automatisch nieuwe Heilige Schrift ontstaan. Hoog boven alle overige in het boek Openbaringen voorkomende gebeurtenissen van profetische betekenis, verheft zich de voorspelde tweede komst van Jezus Christus. In het elfde hoofdstuk van zijn Openbaringen voorspelt Johannes de

zending van een tweetal profeten, die in de eindtijd in Jeruzalem zullen profeteren. Als dat gebeurt, en hun door goddelijke openbaring onthulde boodschap *te boek wordt gesteld*, zal er ook weer nieuwe Heilige Schrift ontstaan. Wanneer vervolgens Christus wederkomt en er wordt door mannen Gods een *schriftelijk verslag* van zijn komst gemaakt, ontstaat er opnieuw een toevoeging tot de Schriften.

In plaats dat het boek Openbaringen ons leert dat het mensdom nooit méér Heilige Schriften zal ontvangen, levert dit kleine boekdeel, als men het van begin tot eind overziet, veeleer schitterend bewijsmateriaal waaruit blijkt dat er in de laatste dagen meer Heilige Schrift aan de reeds bestaande moet en zal worden toegevoegd.

Hoe krijg ik een groter geloof?

door Larry Hiller

Ik ben er zeker van dat velen van ons zich die vraag wel eens hebben gesteld, vooral wanneer wij teksten lezen als Hebr. 11:6, waarin staat „zonder geloof is het onmogelijk Hem (God) te behagen of welgevallig te zijn.”

Ik kan zo van harte meevoelen met de

vader van dat zieke kind in Marcus 9:24, toen hij uitriep: „Ik geloof, (Meer), kom mijn ongeloof te hulp!” Ik denk dat hij wilde zeggen: „Mijn hart weet dat Gij de Meester zijt, maar mijn verstand wordt door twijfel belaagd. Wilt U mij helpen die te weerstaan?”

In mijn eigen leven is er eens een tijd geweest dat ik mij afvroeg waarom ik niet meer geloof kon oefenen, vooral daar ik voelde dat ik een getuigenis had dat God leeft en dat Hij volmaakt is en almachtig. Hierover nadenkend onder veel gebed, kwam ik tot het besef dat hoewel ik in onze hemelse Vader en in zijn liefde en macht geloofde, ik niet zeker was van mijn eigen waardigheid om de verlangde zegeningen te mogen ontvangen. Ook was ik er soms niet zeker van of hetgeen ik wenste wel Gods wil was, of althans niet in strijd met zijn wil. Bij de voortzetting van mijn studie aangaande dit onderwerp en mijn pogingen om zelf een groter geloof te verkrijgen,

ontdekte ik hoe er een paar grondbeginselen bestaan, die van belang zijn voor iedereen die een groter geloof wenst te verkrijgen. Ze bestrijken geenszins het hele onderwerp, maar vormen toch een belangrijk begin.

In zijn *Lezing over geloof* verklaarde de Profeet Joseph Smith: „Een daadwerkelijke kennis dat zijn levenswijze in overeenstemming is met de wil van God is voor iedereen een eerste vereiste om hem in staat te stellen dat *Godsvertrouwen* te verkrijgen zonder hetwelk niemand het eeuwige leven kan verwerven.” (Lezing 6:2; cursivering toegevoegd.)

Dat woordje *vertrouwen* heeft mij beter leren begrijpen wat geloof is. Het doet mij denken aan die machtige verzen in afdeling 121 van de Leer en Verbonden. Daar noemt de Heer enige belangrijke beginselen op, waarop de werking van het priesterschap moet zijn gefundeerd, zoals lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en ongeveinsde liefde, vriendelijkheid, liefde jegens alle mensen, deugd, enz. Vervolgens belooft Hij: „... dan zal uw *vertrouwen* in het nabijzijn van God sterk worden.” (zie LV 121:45; cursivering toegevoegd.) Ik heb ondervonden dat dit waar is. Ons vermogen om geloof te oefenen schijnt in hoge mate afhankelijk te zijn van ons vertrouwen in onze eigen rechtvaardigheid. Ik geloof niet dat er van ons wordt verwacht dat wij een volmaakt leven leiden om enig geloof te kunnen verkrijgen, maar stellig dienen wij voortdurend naar vervolmaking te streven. Ons onderhouden van de geboden en onze deelname aan het kerkelijk leven moeten iets meer voorstellen dan gewoon iets uit sleur doen omdat het nu eenmaal gedaan moet worden. Er dient een ernstig verlangen in ons te zijn, een hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Wij dienen „*ijverig*” voor een goede zaak werkzaam

te zijn.” (LV 58:27; cursivering toegevoegd.) Wij dienen gemeenschap met onze Vader in de hemel te hebben, in plaats van zonder meer gebeden uit te spreken.

In verband met het begrip „waardigheid,” met betrekking tot geloof, heeft Joseph Smith met name melding gemaakt van het beginsel van opoffering. Hij zei dat de mate van geloof die noodzakelijk is om „het eeuwige leven te verkrijgen” de opoffering vereist van al het aardse, zelfs met inbegrip van iemands leven. „Slechts door middel van opoffering van al het aardse kunnen mensen werkelijk weten dat zij de dingen doen die in Gods ogen welgevallig zijn.” (Lezing 6:7.)

Nu kan vermelding van het opofferen van al het aardse en het opofferen van iemands leven beelden oproepen van mensen die al hun bezittingen aan de kerk afstaan of ter wille van de waarheid de marteldood ondergaan. Dit kan soms van ons worden gevergd, of niet, . . . alhoewel ik geloof dat de bereidheid daartoe stellig aanwezig moet zijn.

Toch kunnen wij alle aardse zaken opofferen door ons in te stellen op het vergaderen van schatten in de hemel. En wij kunnen ook ons leven geven door het te wijden aan de dienst in Gods koninkrijk. Ik geloof dat wij op dezelfde manier leren offeren als wij andere evangeliebeginselen leren beheersen, nl. stap voor stap. Als wij offers brengen, ook al lijken ze klein in vergelijking met het offer van ons leven, het resultaat is toch een toename van vertrouwen op de Heer.

Zo helpt het betalen van tienden bijvoorbeeld bij het vergroten van ons geloof. Als wij een volledige tiende betalen en bij royale vaststelling van onze vastengaven en overige financiële verplichtingen jegens de kerk, schenkt dit ons dan geen groter vertrouwen wanneer wij tot de Heer gaan om hulp bij problemen van

financiële of andere aard? Mij is gebleken dat dit inderdaad zo is.

Als wij andere offers brengen teneinde onze jaarvoorraad completer te maken, zoals de profeten ons hebben aangeraaden, hebben wij dan niet minder zorg voor de toekomst?

Voelen wij dan niet dat wij een beroep op de Heer kunnen doen om ons te helpen waar dat ons eigen vermogen te boven gaat?

Als iemand een roeping in de kerk heeft, en hij offert zijn eigen vrije tijd op ter vervulling van die roeping, voelt hij dan geen groter vertrouwen als hij tot de Heer gaat om hulp in het nakomen van andere verplichtingen.

Naarmate wij in gerechtigheid toemen en leren offeren, wordt ons geloof ook sterker. Bruce R. McConkie zegt: „Geloof is een gave Gods, die ons wordt verleend als beloning voor persoonlijke gerechtigheid. Het wordt altijd gegeven als er rechtvaardigheid aanwezig is, en hoe groter de mate van iemands gehoorzaamheid aan Gods wetten, des te groter zal de gave van geloof zijn, die zo iemand wordt verleend.” (*Mormon Doctrine*, 2de uitgave, blz. 264.)

Welnu, als wij ernaar streven een rechtvaardig leven te leiden en een groter geloof te ontwikkelen, meen ik dat het van belang is te bedenken dat er één is die ons het geloof wil betwisten. Satan herinnert ons dikwijls aan onze talrijke kleine tekortkomingen en zwakheden om ons de moed te benemen en ons doeltreffend functioneren te verzwakken. Ik herinner mij hoe ik eens, nadat ik een roeping in de kerk had ontvangen, een verschrikkelijke kwelling doormaakte doordat ik mijn eigen waardigheid in twijfel trok. Maar toen ik werd aangesteld, ontving ik de verzekering van degene die mij de zegen gaf, dat ik waardig werd geacht. Ik had niemand van mijn twijfels deelgenoot gemaakt. Die geruststellende ver-

zekering kwam dus als een openbaring, en ik werd erdoor getroost en bemoeidigd. Mijn vertrouwen was hersteld.

Vele mensen hebben van tijd tot tijd dergelijke twijfels. Ze komen er soms mee bij een priesterschapsdrager, als die wordt gevraagd een zieke een zegen te geven. Dan komt er plotseling een herinnering op aan boze woorden, onwaardige gedachten, verzaakte plichten. Ongeacht of dergelijke herinneringen dan door Satan worden ingegeven of door onze eigen geest, hoe rechtvaardiger we leven, des te minder munitie kan er worden gebruikt om ons te bestoken. Bovendien kunnen wij, als wij een persoonlijke verhouding met onze Vader in de hemel hebben aangekweekt, door vrijwillig onze zonden te belijden en gebruik te maken van het beginsel der vergeving, met een gerust hart de Heer vragen onze wensen in te willigen ondanks onze overige fouten en gebreken.

In verband met geloof zou ik nog één andere valstrik willen noemen, en wel de neiging om ongeduldig te worden. Wij lezen of horen geschiedenissen die ons geloof bevorderen, over genezingen, het doen bedaren van stormen enz., die vrijwel ogenblikkelijk hebben plaatsgevonden. Dan vragen wij ons af waarom dit bij ons niet het geval is. Omdat de Heer niet onmiddellijk op ons verzoek ingrijpt, beginnen wij dan te denken dat Hij helemaal niets zal doen. Wij moeten echter bedenken dat de Heer ons bevoelen heeft geduldig op Hem te wachten. (Zie LV 98:2.) Geduld is een onderdeel van het geloof.

Een rechtvaardige levenswijze, met inbegrip van de van ons vereiste opofferingen, is dus noodzakelijk alvorens wij voldoende geloof in de Heer kunnen verkrijgen. Bovendien moeten wij ook geduldig zijn en ten slotte moeten wij bedenken dat de Heer ons genadig zal zijn als wij oprecht streven naar overwinning

van de zonde in ons leven ook al zijn wij nog niet volmaakt.

Aangezien geloof in de Heer Jezus Christus, het eerste fundamentele beginsel van het evangelie is (zie het vierde geloofsartikel), en daar wij vermaand

zijn „ernstig naar de beste gaven (te streven” (zie LV 46:8) is de gave van geloof er een waarnaar iedere heilige der laatste dagen daadwerkelijk behoort te streven. Dit is voorzeker een gave, waarvan de Heer verlangt dat wij ze allen in ons bezit zullen krijgen.

Een voorbeeld van zendingswerk

Door Ann Fowler Lehne

Na het lezen van uw onlangs verschenen zendingsnummer meende ik u deze brief te moeten schrijven. Er is iets dat ik al achttien jaar op mijn hart heb en nu eens kwijt wil.

In de zomer van 1953 was ik als zestienjarige leerlingactrice verbonden aan het Barter Theater te Abingdon in de staat Virginia. Onze eerste actrice was een knap, roodharig meisje, dat, naar ik had begrepen, in New York op een concours de hoofdprijs voor een rol gewonnen had. Ze heette June Moncur, maar dat kan ook best alleen maar haar toneelnaam zijn geweest. Ik deelde met haar een suite, en iedere morgen bij het ontwaken zag ik June daar op haar bed zitten lezen.

Vier maanden werd ik, op welk uur dan ook, telkens wakker met datzelfde beeld voor mij. Het nieuws dat June mormoons was verspreidde zich als een lopend vuurtje. In een omgeving waarin goede zeden gewoonweg niet bestonden, was zij zo rein als sneeuw. Ze dronk niet, rookte niet, zelfs niet op het toneel, en er

kwamen ook nooit mannen op haar kamer. Ze was lief, zacht en vriendelijk voor iedereen, al was ze dan de „ster” van het gezelschap. En ochtend aan ochtend zat zij daar maar te lezen, niet in haar teksten of rollen, maar in andere boeken en tijdschriften die ze had meegebracht.

Ze heeft nooit met mij over haar geloof gesproken, en ik heb haar er ook nooit naar gevraagd, maar vergeten heb ik haar nooit.

Jaren later, toen ik getrouwd en al moeder van twee kinderen was, werden mijn man en ik ons bewust dat wij niet tevreden waren met ons geestelijk leven. We volgden godsdienstlessen en bezochten allerlei kerken, maar nog steeds waren wij niet voldaan.

Toen dacht ik weer aan June. Van haar hadden ze gezegd dat ze mormoons was. Nu hadden wij er geen idee van wat een mormoon was, en zover ik wist had ik er zelfs op school bij het geschiedenisonderwijs ook nog nooit iets over gehoord. In het stadje Opelika in Alabama ging ik

dus naar de openbare bibliotheek en sloeg er een index op na. Het enige wat ik vinden kon was: „Mormon, boek van.” Achterin dat boek stond een aantal zendingshuizen vermeld, en ik schreef naar de dichtstbijzijnde zendingspost die op de lijst voorkwam, dat was in Georgia, om te vragen of ze ook bekeerlingen aannamen. De rest behoort nu tot onze familiegeschiedenis.

Intussen heb ik die jongedame nooit

kunnen vinden om haar te laten weten dat wij nu in onze wederzijdse familie 37 mensen hebben die lid van de kerk zijn geworden, omdat zij indertijd haar geloof zo beleefde dat ik het niet kon vergeten.

In verband hiermee hebben ook ontelbare anderen in de geestenwereld hun gelegenheid gekregen om het geloof aan te nemen.

We kunnen eigenlijk nooit of te nimmer weten wie er op ons letten en wat zij van ons leren kunnen.

Ann Fowler Lehene

Foss (Oklahoma)

Noot van de redactie: Het is niet onze gewoonte om „zoekgeraakte personen” op te sporen, maar in dit geval is de brief van zuster Lehene voor ons aanleiding geweest nasporingen te verrichten naar die zuster Moncur. Nu hebben wij haar identiteit kunnen achterhalen en ontdekt dat ze thans zuster June Moncur Waite heet, die met haar gezin in het Californische plaatsje Hacienda Heights woont; daar heeft ze tot voor kort in de ring El Monte (California) nog dienst gedaan als ZHV-presidente. „Na mijn belevenissen in New York,” zegt zuster Waite, „heb ik niet meer aan beroepstoneel gedaan. Wel heb ik vaak toneelvoorstellingen en roadshows in wijken geregisseerd. Toen ik eenmaal bij het beroepstoneel betrokken raakte, zag ik in dat daar merendeels een levensstijl werd gehuldigd en uitgebeeld, die voor mijn gevoel onverenigbaar was met het leven dat ik zelf graag wilde leiden. Bovendien vond ik in dat werk niet de bevrediging die ik ervan had verwacht. Toch deed het me veel genoeg te horen dat ik tijdens mijn kortstondige toneelcarrière zo’n goede indruk heb achtergelaten. Het leukste is dat ik, als ik al eens een doelbewuste poging heb ondernomen om aan zendingswerk te doen, daar nooit in heb kunnen slagen.”

Mensen kweken, en geen perziken

Door Ezra Taft Benson

Wij ondervinden allemaal wel eens tegenslagen. Wie de Heer liefheeft, die tuchtigt Hij (zie Spr. 13:24.) Juist in de dieptepunten leren de mensen de lessen die bijdragen tot de vorming van sterke karakters, en niet op het toppunt van hun succes. Als het iemand goed gaat, verkeert hij in het allergrootste gevaar. Tegenspoeden zijn soms nodig om ons onze zegeningen te doen waarderen en ons te doen uitgroeien tot krachtige, moedige figuren.

Ik herinner me nog goed hoe een jong echtpaar jaren geleden in Idaho begon te boeren. Ze beschikten over beperkte middelen, maar deden althans een aanbetaling op 16 ha onbewerkte grond. Ze zouden er fruit gaan kweken, in het bijzonder perziken. Ze hadden het land ontgonnen en omheind, de vruchtbo-

men geplant, de grond gewied en voor bevoeding gezorgd. Vervolgens wachtten ze vol spanning de oogsttijd af. Die bewuste lente was de boomgaard een zee van bloesem, en het zag er naar uit dat zij een overvloedige oogst zouden krijgen. Toen kwam er onverhoeds een nachtvorst, waardoor de hele oogst praktisch van de ene dag op de andere verloren ging. Nu, de daarop volgende zondag ging Jan - zo heette de jonge fruitteler - niet naar de kerk, en de beide volgende zondagen evenmin. Ten slotte kwam zijn goede oude bisschop eens langs om te zien wat eraan mankeerde. Hij trof Jan buiten op het veld aan, en zei: „Jan, we hebben jou al wekenlang niet in de kerk gezien. Wat is er aan de hand? Scheelt er iets aan? „Nee, bisschop,” zei Jan, „mij niet meer gezien. Denkt u dat

ik een God kan dienen die mij zo iets laat overkomen?" Daarop vertelde hij de bisschop wat er gebeurd was. Natuurlijk bedroefde dit de bisschop ook, en hij betuigde Jan zijn medeleven. Toen zei hij, terwijl hij zijn blik even op de grond liet rusten: „Jan, ik weet zeker dat de Heer weet dat je met vorst niet de beste perziken kunt kweken, maar ik ben er ook zeker van dat Hij weet dat je zonder vorst niet de beste mensen kweekt, en de Heer heeft er belang bij mensen te kweken, en geen perziken." Nu, die zondag kwam Jan weer in de kerk, en een volgend jaar had hij een goede oogst. Naderhand is hij ook nog bisschop in de kerk geworden.

Verder herinner ik me hoe ik jaren terug eens een vergadering heb bijgewoond in de buurt van Bancroft (Idaho), die gedeeltelijk onder auspiciën stond van een onderafdeling van de universiteit. Er heerste een fijne geest, en na afloop van die bijeenkomst maakte ik nog een praatje met enkele daar aanwezige landbouwers, stuk voor stuk prachterkerels. Er was ook een zekere broeder Yost bij, aan wie ik vroeg: „Zeg, broeder Yost, hoe gaat het bij u op de boerderij?" Hij antwoordde daarop: „Och, het gaat best, broeder Benson, alleen ben ik wel 20.000 dollar armer geworden dan drie dagen geleden." Ik vroeg: „Hoe dat zo, weer een nachtvorst gehad?" „Ja," zei hij, „die heeft de tarwe juist getroffen toen ze begon te rijpen, en u weet wat dat betekent." Hij vervolgde: „Morgen vroeg worden de maaimachines ingezet, maar alles komt wel in orde. We hebben nog een beetje tarwe in voorraad, en althans een deel van onze levensbehoeften voor dit jaar in opslag. Verhongerden zullen we niet, en er komt later nog wel eens een goede oogst." Toen wij afscheid van hem genomen hadden, zei ik tegen mijn vrouw: „Wat heeft die man een spirit!" We reden door naar Logan. We hadden

de kinderen bij ons en stopten in de Hoofdstraat om in een kruidenierszaak wat koekjes voor onze kleintjes te gaan halen, en wie anders loop ik daar op de stoep tegen het lijf dan broeder Yost? Ik zeg tegen hem: „Nee maar, wat doet u helemaal hier?" Hij zegt: „Broeder Benson, we zouden juist vandaag naar de tempel gaan." Ik zeg weer: „Nu, tegenslagen kunnen u ook niet van de wijs brengen, wel?" Toen gaf hij mij een lesje, en zei: „Broeder Benson, in tijden van tegenspoed hebben wij de tempel des te harder nodig."

Inderdaad, bij tegenspoed hebben wij de kerk en het evangelie des te harder nodig. Naar mijn overtuiging kan iemand die een getuigenis heeft dat dit Gods werk is, aan alle mogelijke tegenslagen het hoofd bieden en daarbij toch welgemoed blijven en een sterk geloof behouden. Vlak na de Tweede Wereldoorlog, de ergste strijd die wij tot dusverre in de hedendaagse geschiedenis hebben gekend, waardoor hele volken economisch totaal aan de grond zaten, heb ik in Europa leden van deze kerk ontmoet. Ik heb daar mensen gesproken, waarvan sommigen de enige overlevenden waren van eenmaal gelukkige en voorspoedige gezinnen, wier woningen in de oorlog verwoest en wier familieleden allemaal omgekomen waren. Alleen zij waren overgebleven en stonden nu alleen. Ik heb ze gezien, ik heb ze staande hun getuigenis horen afleggen aangaande het goddelijk karakter van deze kerk, God dankende voor zijn zegeningen, zoals die van het eeuwig huwelijksverbond en de overtuiging dat hiernamaals het gezinsleven zal worden voortgezet, dat er leven is na de dood en dat er een blijde hereniging zal zijn voor hen die zo hebben geleefd dat ze dit waardig zijn.

Ja, alle mogelijke tegenslagen die ons kunnen treffen kunnen wij het hoofd bieden, onder Gods zegen en met hulp

van de Heer. Iedere tegenslag kan bevendien ten goede worden gekeerd en tot zegen strekken. Tegenspoed kan ons sterker, moediger en godvruchtiger maken. Vele mensen hebben in deze laatste dagen tegenslagen ondervonden.

Zo denk ik vaak aan Joseph de Profeet, voor mij de grootste profeet die ooit op de aardbodem heeft geleefd, enkel met uitzondering van Jezus Christus, die hij vertegenwoordigde en die hij heeft gediend. Dan denk ik aan zijn beproevingen en wederwaardigheden, zijn rampspoed en verdrukking. Ik heb aan hem gedacht bij mijn eerste, en ook bij mijn tweede bezoek aan de gevangenis van Liberty. U weet immers, hoe hij daar te midden van verdorven lieden in die smerige kerker heeft gezeten, niet dagen- of weken-, maar maandenlang achtereen. U weet ook hoe hij, toen het was of hij het niet langer kon uithouden, ten slotte in deze bewoordingen is uitgebarsten:

„O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?

„Hoelang zal Uw hand worden teruggehouden en Uw oog, ja, Uw rein oog, van de eeuwige hemelen en het onrecht, Uw volk en Uw dienstknechten aangedaan, aanschouwen, en Uw oor door hun kreten worden verscheurd?

„Ja, o Here, hoelang moeten zij dit onrecht en deze onwettige verdrukkingen verduren, voordat Uw hart jegens hen zal worden vertederd en Uw binnenste met ontferming jegens hen wordt bewogen?

„Gedenk Uw lijdende heiligen, o onze God, en Uw dienstknechten zullen zich voor eeuwig in Uw naam verheugen.” (LV 121:1-3,6.)

Het in een door de Profeet ontvangen openbaring gegeven antwoord luidde aldus:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

„En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.

„Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten.” (LV 121:7-9.) Zie eens wat een belofte. Dan volgt die milde berisping: „Gij zijt nog niet als Job; uw vrienden strijden niet tegen u, noch beschuldigen zij u van overtreding, zoals Jobs vrienden deden.” (LV 121:10.)

Verder nog deze belofte: „En de hoop van hen, die u van overtreding beschuldigen, zal de bodem worden ingeslagen, en hun vooruitzichten zullen als rijp voor de brandende stralen der opgaande zon wegsmelten.” (LV 121:11.)

Een andere keer gaf de Heer de Profeet te kennen: „De eindigen der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden; terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen vanuit uw handen zullen zoeken.” (LV 122:1-2.)

Voorts deed de Heer nog deze veelzeggende uitspraak:

„En indien gij in de kuil zoudt worden geworpen, of aan moordenaars overgeleverd, en het doodvonnis over u zou worden geveld, indien gij in de afgrond wordt geworpen, indien de ziedende baren tegen u samenspannen, indien hevige winden uw vijanden worden, indien de hemelen zich verduisteren en alle elementen zich verenigen om de weg te versperren, en boven alles, indien zelfs de kaken der hel zich wijd voor u opensperren, weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven en voor uw welzijn zal wezen.

„De Zoon des Mensen is beneden dit alles nedergeald. Zijt gij meerder dan Hij?” (LV 122:7-8.)

Mijn Pa de senior- collega

Door Elouise Bell

's Zaterdagmorgens werd in het zendingshuis het werkmateriaal van de zendingen aangevuld. Dan kwamen zij uit de naburige districten exemplaren afhalen van het Boek van Mormon, traktaaten, geluidsbandjes en al het overige materiaal dat gebruikt wordt voor de verbreiding van het evangelie in de twintigste eeuw. Het zendingskantoor zat vol zendingen en zusters die hun zaken kwamen regelen, zendingsnieuws uitwisselden en hun beurt afwachtten bij het aanvullen van hun benodigheden. Vlak buiten de deur van mijn kantoor-tje, waar ik een kwartaalrapport zat te tikken, zat ouderling Richard Ericson.

Op zijn ene knie zijn geopende, in bruin leer gebonden drievoudige combinatie, op zijn andere knie zijn zwarte aantekenboek met de zendingsgesprekken, was hij druk aan het werk met een rood potlood.

Toevallig waren wij allebei tegelijk klaar; Ik draaide het ingevulde rapport voldaan uit mijn schrijfmachine, en hij klapte op hetzelfde moment zijn boeken dicht.

„Ziezo, Elder,” zei ik, „u bent nu ongeveer drie maanden op zending. Hoe gaat het ermee?”

Hij lachte zo'n beetje in zichzelf.

„Nee, zuster, ik ben al veel langer op zending.”

„Och, natuurlijk. U bedoelt die acht weken op het zendingstalenpracticum. Maar ik . . .”

„Nee,” onderbrak hij mij. „Dat bedoel ik niet. Ik bedoel dat ik al twee maanden eerder met mijn zending begonnen ben dan alle anderen met wie ik hierheen gekomen ben.”

Was Elder Ericson dan van een andere zending overgeplaatst? Ik meende tamelijk goed op de hoogte van alle geruchten te zijn, maar iets dergelijks was mij niet ter ore gekomen. Was hij ziek geweest, naar huis gegaan en daarna teruggekomen? Dat gebeurde ook wel eens.

„Nu, goed dan, ik geef het op. Stel mijn nieuwsgierigheid niet langer op de proef. Ik weet wel dat u naam begint te maken als een heel bijzondere zending. Er gaan zelfs al geruchten dat u nog voor Kerstmis tot senior-collega wordt bevorderd. Hebben die twee extra maanden daar iets mee te maken? Hoe zit dat eigenlijk?” Toen vertelde hij mij het volgende:

De mooiste dag van mijn leven was tot nu toe de dag waarop ik op zending werd geroepen. Daar kon niets tegenop, zelfs niet al had ik mogen meespelen in het eerste basketball-team van de hele staat, of al had ik het ook tot kroonverkenner gebracht. Pa en ik waren destijds alleen samen thuis, omdat moeder met de meisjes twee maanden bij oma in Phoenix logeerde. Ik had juist mams opgebeld om haar het goede nieuws te vertellen.

„Tjonge, paps!” zei ik, terwijl ik de hoorn op de haak legde. „Ik kan het nog bijna niet geloven! Mams vindt het ook reusachtig. Tussen twee haakjes, ik moest tegen je zeggen dat oma zich een beetje beter voelt. Nee maar, ik kan er nog niet over uit,” zei ik en zwaaide even heen en weer aan de dwarslatten boven de deur, waar ik met een sprong aan was gaan hangen.

„Wat zou je ervan denken nu meteen maar met je zending te beginnen?” vroeg pa kalmpjes.

„Reken maar! Ik wou dat ik morgen al kon gaan! het talenpracticum kan ik haast niet afwachten en dan stap ik in het vliegtuig naar . . .”

„Nee, Rich, ik meen het heus. Hoe zou je het vinden nu meteen alvast op zending te gaan?”

„Nu al? Maar pa, in die brief staat immers: ‘Op 20 maart a.s. neemt u uw intrek in het zendingshuis in Salt Lake City. Ik denk niet dat je daar eerder toegelaten wordt. Ik denk dat je wel moet . . .’”

„Ik bedoel niet dat je ermee in het zendingshuis moet beginnen, maar hier.” Hij zat nog steeds rustig in zijn grote leren fauteuil en keek me strak aan. Iets in zijn blik bracht me tot nadenken. Ik ging op een voetenbankje bij de haard zitten en wachtte af.

„Ik ben niet van plan een preek te gaan houden, Rich. Je bent klaar voor je zending, dat weten wij allemaal. Je hebt al het mogelijke gedaan om je erop voor te bereiden. A propos, als ik het al niet gezegd hebt, ik ben trots op je.”

Gek genoeg, sprongen de tranen mij in de ogen en vlug deed ik alsof ik een schoenveter moest vastmaken.

„Toch kan het ook voor de beste jongelui moeilijk zijn op zending. Als je al zo jong op eigen benen moet staan, krijg je te maken met frustaties en moeilijkheden waar de meeste jongens van jouw leeftijd nog geen weet van hebben, maar ik geloof dat een zekere mate van frustatie geen kwaad kan. Daar word je alleen maar groter van, maar toch, als iemand dergelijke teleurstellingen niet kan verdragen, kan dit hem wel eens belemmeren in het vervullen van zijn zending, doordat hij in verwarring is gebracht. Dat kan . . .” „Maar, paps, je zei immers dat ik er op voorbereid was.”

„In grote trekken wel, ja. Je hebt je priesterschap in ere gehouden, je hebt hard gewerkt in je quorums en in het afgelopen jaar heb je goed je best gedaan op het seminarie en het instituut.”

„Nu, en?”

„Ik heb het over de kleinigheden. Je moeder en ik hebben geprobeerd je veel bij te brengen op het punt van persoonlijke verantwoordelijkheid, en ik meen dat je volwassen bent - na ja, meestal wel!” lachte hij. „Maar je weet dat je moeder je graag wel eens een beetje verwent . . .”

„Kom nou, pa!”

„Ja, nou en of! Maar ik geloof dat ze dat ook wel mag. Ik zou alleen maar dit willen zeggen: Er staan een zending en een heleboel kleine verrassingen te wachten. Als wij tweeën ons daar nu alvast op gaan voorbereiden, zul je er later gemakkelijker aan kunnen wennen. Nu wij samen de rest van de zomer het rijk alleen hebben, zouden we net kunnen doen of we collega's in de zending waren om eens te zien wat we daarvan kunnen leren.” Nu leunde hij achterover in zijn stoel en wachtte af wat ik zeggen zou.

„Ik snap het nog niet helemaal, pa. Bedoelt u dat we doen alsof u de senior- en ik de junior-collega ben? Prachtig! Maar wat doen we dan? Gaan we langs de deuren? Ik zie ons al aankomen bij zuster Bigelow, of bij broeder Young!” Ik grinnikte bij de gedachte aan de verbaasde uitdrukking die op het gezicht van onze burens zou verschijnen als mijn vader en ik donkere pakken zouden aantrekken en bij hen zouden aanbellen.

„Nee, niet langs de deuren gaan. Morgen zul je wel zien wat ik van plan ben. Ik geloof dat het nu tijd wordt om onder de wol te gaan.” Hij stond op en rekte zich uit.

„Goed idee, pa. Ik blijf ook niet lang meer op. Ik wil alleen nog even naar een stukje van de late voorstelling kijken, en dan ga ik . . .”

„Niks late voorstelling. 't Is bedtijd, elder.” Er was iets in de manier waarop hij mij aankeek, waardoor ik me verbaasd afvroeg wat voor iemand die nieuwe senior-collega van mij nu eigenlijk was.

„Opstaan!” Het klonk luid en duidelijk. Verschrikt sprong ik mijn bed uit. Meestal sloop pa 's morgens op zijn tenen langs mijn slaapkamer, vooral 's zomers. Toen keek ik op de klok. 't Was pas zes uur! Lachend liet ik mij weer in mijn bed zakken.

„Hou op met die grapjes, pa!” riep ik, me omkerend.

De deur vloog met een smak open.

„Je bed uit, elder! En opmaken zogauw je klaar bent met bidden. Over twintig minuten moet je in de keuken zijn.” De deur ging weer dicht, ditmaal zachtjes. Vol verbazing staarde ik ernaar.

Toen ik eindelijk de keuken binnenkwam, was de tafel wel gedekt, maar verder had pa nog niets aan het ontbijt gedaan. Hij zat uit de Schriften te lezen, in ma's schommelstoel bij het raam, waar de zon door de witte gordijntjes boven de Kaapse viooltjes naar binnen scheen.

„Vandaag ben jij op ontbijtcorvee,” zei hij glimlachend. Toen ik een pak cornflakes uit de kast wilde pakken, zei hij: „Neem me niet kwalijk, maar daar kun je als zending niet op teren. Nu moet je eens goed naar me luisteren, ik zeg dit maar één keer.” Hij stak de vier vingers van zijn rechterhand omhoog. „De grote vier. Weet je 't nog, van gezondheidsleer? Bij elke maaltijd melk of melkproducten, vlees of eiwitten, groenten en fruit, granen of graanproducten. Bij elke maaltijd de grote vier. Begin maar gauw.”

Terwijl ik wanhopig de koelkast doorzocht, af en toe even over mijn schouder naar pa glurend, vroeg ik me af wat er toch met mijn kalme, goedmoedige vader was gebeurd.

Zonder tranen, maar met veel zweet en ook een paar druppels bloed (doordat ik me met het fruitmesje had gesneden), slaagde ik erin tegen zeven uur een grote vier-ontbijt op tafel te brengen, waar ik behoorlijk trots op was, maar pa zei niets en knielde gewoon naast zijn stoel neer en sprak met de Heer, zoals hij dat iedere morgen ook had gedaan zolang ik op de wereld was, en zelfs lang daarvoor. We ruimden later samen de tafel af en deden de vaat. Toen zei pa: „Studietijd, elder. Laten we hier maar meteen gaan zitten.”

„Ik weet wel dat je op 't ogenblik 's morgens in de supermarkt werkt, maar dan ben je 's middags dus vrij. Ik heb met de bisschop gesproken, en hij was verrukt over mijn plan. Hij heeft ons andere huisonderwijs-adressen opgegeven; hier is de nieuwe lijst.”

Met één oogopslag had ik het al bekeken.

„Zeg pa, kom nou! Op die lijst komen vast alle inactieve leden van de wijk voor!”

„Nee, niet allemaal, maar we krijgen 't er wel druk mee.

Ik zou graag willen dat je vanmiddag die lijst eens doornam. Denk eens aan die mensen, die gezinnen. Denk eens na over de manier waarop wij ze kunnen helpen, hoe wij ze kunnen bereiken. Denk vooral na over de Marlins, want daar gaan we vanavond heen, en jij geeft de les. Nu jongen, 't wordt mijn tijd om er vandoor te gaan. Tot even voor vijven dan. Vanavond maak ik het eten wel klaar, want jij moet je dan voorbereiden op die les.” En toen was hij vertrokken.

Ik geloof dat ik mijn hoofd er niet goed bij had, tijdens dat eerste bezoek aan de Marlins. Ik weet wel dat ik alles verkeerd deed. Ik hield een preek in plaats van met ze te praten. Ik begon te hoesten - hoewel niet opzettelijk, hoor - toen broeder Marlin een sigaret opstak (ik was er

zeker van dat hij dat deed om me onverhoeds te pakken te nemen). Ik vroeg aan Linda Marlin hoe het op school ging en was volkomen vergeten dat ze al van school af was.

De volgende morgen ging pa over naar fase twee. In plaats van me om zes uur te wekken, zette hij al om half zes de deur open, gekleed in trimuitrusting. Hij dacht blijkbaar dat ik niet meer in vorm zou zijn nu het basketball-seizoen afgelopen was.

„Zendelingen moeten heel wat aflopen, vooral waar jij nu heengaat. Dan moet je in goede conditie zijn,” zei hij, terwijl wij flink de pas erin zetten in het heuvelland aan de voet van het gebergte ten noorden van ons huis. „Welnu dan . . .”

Welnu dan? dacht ik. Wat zouden we nu weer krijgen? Daar liepen we dan op een sukkeldrafje door de duisternis, zelfs zonder het gezelschap van de zoon. Wat kon dat „welnu dan” betekenen.

„Broeders en zusters,” begon pa' slechts licht hijgend tussen zijn korte afgebroken zinnen door. „Vandaag hebben wij het genoeg elder Richard Ericson welkom te heten, een nieuweling in onze gemeente. We zouden het fijn vinden als elder Ericson een paar woorden tot ons zou willen richten. Misschien zou elder Ericson een korte toespraak willen houden over geloof.”

„Elder Ericson,” lichtelijk buiten adem, rolde met zijn ogen en begon een vrij afgezaagd 2,5 minuuttoespraakje te mompelen over geloof. Aan het slot van deze prachtige hagepreek, zei ouderling Ericson Sr. „Broeders en zusters, morgen zal elder Ericson ons een echte toespraak geven over geloof.”

Die avond bracht een vermoeide junior-collega de avonduren door in gezelschap van de standaardwerken van de kerk, een bijbelconcordantie en een exemplaar van Joseph Smith's *Lezingen over geloof*,

„'n Boertje van buten”

Door Margery S. Cannon en Lurene G. Wilkinson

De winter was ingevallen; sneeuwmassa's hadden de heuvels overdekt en de contouren der bomen hun scherpte ontnomen. 't Was precies weer zoals er twee dagen voor Kerstmis in een afgelegen boerendorpje als Sharon in de Noord-amerikaanse staat Vermont viel te verwachten.

De schaarse, tussen de heuvels verspreide boerderijtjes waren rond middernacht in duisternis gehuld, behalve de woning van de familie Smith, waar nog steeds licht brandde. Ook al was het in de Kersttijd,

toch was het vreemd dat het licht nog zo laat op de avond ergens aan was, maar op die 23ste december 1805 was daar iets heel moois gebeurd: er was een kindje geboren.

De volgende dag kwam een van de burens bij de Smiths op bezoek. De beide oudste kinderen, Alvin en Hyrum, zagen hem aankomen en hielden hem tegemoet, onder het lopen het grote nieuws uitjubelend: „We hebben er weer een baby bij!”

„'t Is een jongen! 't Is een jongen!” Terwijl ze zich moeizaam een weg baanden door de rondom het hou-

ten huisje hoog opgewaaid sneeuw-
hopen, moesten ze opeens allemaal
lachen. Hun zusje Sophronia zat
door het raam naar buiten te kijken,
met haar neusje platgedrukt tegen
het vensterglas. Vader Smith deed
de deur open om hen binnen te laten
en nam de buurman mee om hem de
kleine te laten zien, die vredig in zijn
moeders armen lag te slapen. „Nu,
hoe vind je het,” riep hij uit, zijn
hoed afzettend, „een nieuwe
wereldburger!”

„Ja,” zei Lucy. „Hij wordt naar zijn
vader vernoemd. We zullen hem Jo-
seph noemen.”

Er bestond destijds nog geen tele-
foon, en het nieuws werd mondeling
verspreid door mensen uit de buurt.
Na zijn vertrek moet die buurman
de blijde tijding dus hebben overge-
bracht aan de mannen en jongens,
die in de dorpswinkel om de warme
kachel zaten geschaard. „Alweer een
jongen voor de Smiths,” maakte hij
hun bekend. „Die kunnen er altijd
wel een hulpje bij gebruiken op de
boerderij,” luidde het commentaar
van een van hen die daar hun han-
den zaten te warmen.

Intussen zag Lucy, terwijl ze het
zachte haar van het kinderkopje
streedde, hem in de toekomst niet als
boerenknecht, maar als een leider en
een man van groot gezag. Toen
glimlachte ze even om haar eigen
dromen. Hij zag er immers net zo uit
als ieder ander jongetje dat bij boe-
renmensen in de binnenlanden van
Vermont geboren werd. Er bestond
geen aanleiding om te veronderstel-
len dat hij ooit buiten zijn naaste

omgeving enige bekendheid zou
verkrijgen.

Toch had Lucy zelfs in haar stoutste
dromen niet kunnen vermoeden dat
die kleine, pasgeboren Joseph zoveel
haat zou ontmoeten, maar tevens
zo'n bewondering zou afdwingen
dat miljoenen zijn volgelingen zou-
den worden, en dat er eens van hem
zou worden gezegd: „In al zijn doen
en laten heeft hij zich als een man, en
bijna als een god gedragen.”

Ja, er was een baby geboren, en „de
ogen des Heren waren op hem
gericht.”

Het kind groeide op en het was ge-
zond en sterk, maar toen hij zes jaar
oud was werden de kinderen Smith
allemaal ziek: ze kregen tyfus. Toen
ontstond er een gezwel in Josephs
been, dat hem bijna ondraaglijke
pijnen deed lijden. Op zekere dag
meende Joseph eerst dat dokter Sto-
ne, die hem behandelde, aan de deur
was, totdat hij hoorde dat het Re-
becca Perkins was, die tegen zijn
moeder sprak.

„Lucy, ik heb wat versgebakken
zoete broodjes meegebracht.”

„Dank je wel, Rebecca.”

„Ik denk dat je wel iets extra's ge-
bruiken kunt.”

Joseph wist dat alle beetjes echt wel
hielpen. Zijn moeder was doodmoe
van het verplegen van hem en zijn
broers en zijn zusje, die vanwege de
koorts alleen af en toe sliepen. Soph-
ronia lag negentig dagen ziek, en
kwam zelfs in levensgevaar.

„Ik hoor dat de kleine Joseph er nog
erg minnetjes aan toe is,” hoorde
Joseph mevrouw Perkins zeggen.

„Ja, die is al een paar weken hard

ziek. De tyfus heeft een abces in zijn schouder doen ontstaan door de koorts. Dokter Stone heeft die zweer doorgeprikt, maar toen schoot de pijn bliksemsnel langs zijn zij tot in zijn been. Dat heeft hij toen tot op het bot opengesneden om zo te proberen de ontsteking wat te verlichten, maar dat been is nog steeds even rood en opgezwollen.”

„We dachten dat het verstandig was een raad van artsen bijeen te roepen om over het geval te kunnen beraadslagen,” hoorde Joseph zijn vader zeggen. „We zitten juist op de uitslag daarvan te wachten.”

Wachten. Steeds maar weer wachten, dacht Joseph. Iedereen had zijn best gedaan, dat wist hij. Zelfs zijn grote broer Hyrum had Josephs been overdag en 's nachts vastgehouden, om de pijn wat tot bedaren te brengen, maar de pijn was gebleven. Eenmaal had Joseph wanhopig uitgeroepen: „O, Vader, hoe houd ik het uit?”

Nu riep zijn vader hem toe: „Daar komen de dokters juist aan, Joseph.”

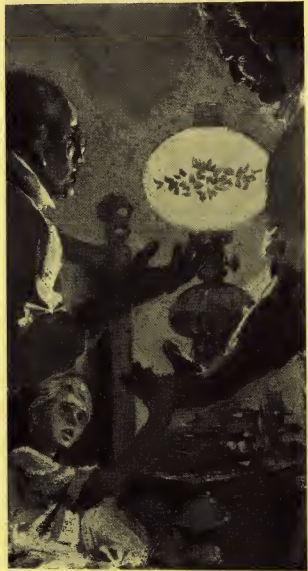
Rebecca nam haastig afscheid en wenste hun het beste toe, terwijl Lucy de dokters uitnodigde in een afzonderlijk vertrek binnen te gaan. „Heren, wat kunt u doen om het been van mijn zoon te behouden?” vroeg ze.

Een ogenblik bleef het stil, toen antwoordde een van de artsen zo tactvol mogelijk: „We kunnen niets doen . . . zijn been is niet meer te genezen. Amputatie is nog de enige manier om zijn leven te redden.”

Lucy sloeg haar handen voor haar

mond, in een poging de kreet van ontzetting te smoren, die in haar keel opwelde. „Nee! Dat kunt u mijn kleine Joseph niet aandoen!” Toen dacht zij onwillekeurig aan de tijd dat de dokter gezegd had dat Sophronia het niet zou halen. Dat hij zelfs niet meer gekomen was, omdat ze immers toch al op sterven lag. Toen hadden ze om een wonder gebeden . . . en dat was gebeurd ook, zó maar. Met haar hoofd in haar handen bad Josephs moeder nu weer om een wonder!

Toen ze haar hoofd weer ophief,

vroeg ze rustig: „Dokter Stone, kunt u niet nog één poging doen? U mag zijn been niet afzetten voordat u het nog eens geprobeerd hebt.”

Na onderling overleg besloten de dokters te trachten het ontstoken bot te verwijderen. Lucy ging een paar schone eigengemaakte lakens halen om die onder het zieke been te vouwen, terwijl de dokters Joseph vertelden wat ze gingen doen. Omdat er toen nog geen narcotische middelen bestonden om de pijn te verdoven, riepen ze zijn moeder toe: „Breng ook een paar koorden mee, dan kunnen we hem aan het ledikant vastbinden. Breng ook een beetje cognac of wijn mee, want de pijn zal bijna ondraaglijk zijn.”

Maar Joseph verzette zich hiertegen. Hij wilde geen sterke drank, en hij wou evenmin vastgebonden worden.

„Moeder, ik zou graag willen dat u de kamer uitgaat. Vader kan er wel tegen, maar u hebt zoveel met me rondgetobd en zo lang bij me gewaakt dat u bijna uitgeput bent.” Zijn ogen schoten vol tranen. „Ik wil dat vader bij mij op bed komt zitten en mij in zijn armen houdt. Dan zal ik alles doen wat nodig is om dat botje eruit te laten halen.”

Een van de dokters maakte hier bezwaar tegen. „Die jongen is nog zo jong! Hij heeft echt wel een hulpmiddelje nodig om het te kunnen doorstaan!”

Joseph stak zijn hand uit naar die van zijn vader, en trok de grote man naast hem op bed. „De Heer zal me wel helpen . . . Ik kom er best doorheen.”

De grote, verweerde boer sloeg zijn armen dus om zijn zoontje heen en drukte hem stevig aan zijn hart.

Toen begon de operatie. Het was een langdurige foltering, zo zonder medicijnen om de pijn te verdoven, met alleen zijn vader om zich aan vast te klampen. Op een gegeven moment hoorde Josephs moeder zijn gegil en kwam weer naar binnen gesnel.

„Och, Moeder, ga toch weer weg, ga terug. Ik wil niet dat u binnenkomt. Ik zal proberen het te verdragen, als u maar weggaat,” snikte hij.

Na afloop van de primitieve operatie, stond Lucy aarzelend aan de slaapkamerdeur. Ze durfde niet eens de vragen te stellen die op haar lippen brandden. Haar man, die nog steeds zijn arm om de schouders van zijn zoontje geslagen hield, keek op en stak haar zijn andere hand toe.

In een ogenblik was Lucy aan de andere kant van de kamer, en zijn hand omklemde de hare, terwijl ze bij het bed van de kleine Joseph neerknielde. Wat leek hij klein, en wat zag hij bleek. Wat lag hij daar stilletjes.

Vanuit de duistere diepten van zijn uitputting, hoorde Joseph haar aankomen en voelde hij de aanraking van haar hand - zachtjes, maar aarzelend. Hij opende zijn ogen en zijn verslagen maar toch vaste blik verdreef de angstige ongerustheid van zijn moeders gelaat.

Dokter Stone wiste het zweet van zijn voorhoofd. „'t Is in orde,” zei hij met een geruststellend knikje.

De kleine Joseph wist dat de Heer met hem was. Hun gebeden waren verhoord. Zijn been zou genezen.

J. P. Jongkees geroepen tot tempelpresident

Op 21 oktober 1978 heeft president Spencer W. Kimball in gezelschap van president N. Eldon Tanner en ouderling Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalf in Engeland, een nieuw tempelpresidium aangesteld.

Alle aangestelde tempelwerkers van de tempel in Engeland waren voor deze gelegenheid uitgenodigd. Hoewel de vergadering pas om negen uur zou beginnen, vormden zich reeds om half acht groepjes genodigden bij de deur van de tempel. Om acht uur ging de deur open en tegen half negen zat de kapel van de tempel al tjokvol. De tempelwerkers waren uit alle delen van Groot-Brittannië, Nederland en Noorwegen afkomstig. Er waren uiteraard ook tempelzendingen. Zij vertegenwoordigden bovendien de Verenigde Staten, Canada en Zuid-Afrika.

Daar iedereen toch al aanwezig was opende president Darling reeds om tien voor negen de vergadering door de bijzondere gasten en alle tempelwerkers welkom te heten. Op verzoek van president Darling werd de mooie lofzang „How Beautiful Thy Tempels, Lord“, het lievelingslied van zuster Darling gezongen, waarna president Casbon (van de ring Crawley, de ring waaronder de tempel valt) de vergadering met gebed opende.

President Kimball bedankte vervol-

gens president Darling en zijn raadgevers en zuster Darling voor al het werk dat zij de afgelopen vijf jaar hadden verzet. Hierna stelde hij het nieuwe tempelpresidium ter ondersteuning voor. De nieuwe tempelpresident is J. Paul Jongkees (uit de gemeente Leiden), zijn raadgevers zijn president Parsons (ook raadgever in het vorige presidium en bisschop van Crawley) en president Bleak (tempelzending uit Utah). Zuster Jongkees werd voorgesteld als de nieuwe „matron“.

De leden van het scheidende en van het nieuwe presidium werden nu in de gelegenheid gesteld om het woord te voeren.

President Darling vertelde hoe hij lang gelenden eens onder de indruk was gekomen van het gebed van een ringpresident die pas was geroepen.

Hij bad namelijk: „Heer, leer mij om te zijner tijd mijn ambt op waardige wijze en zonder verkeerde gevoelens aan mijn opvolger over te dragen“.

Hij wilde de tempel in deze sfeer verlaten. Tegen de tempelwerkers zei hij: „Wees maar niet bang dat ik afscheid neem, ik woon een kwartier verderop aan deze weg en als u langs komt, hoop ik dat u mijn nuis niet zo maar voorbij gaat . . . Ik ben van plan hier regelmatig te blijven komen“.

President Jongkees aanvaardde zijn nieuwe roeping door 1 Nephi 3:7 aan te halen en te stellen dat hij zijn

uiterste best zou doen om een goede tempelpresident te zijn. Hij vertrouwde erop dat de Heer hem daarbij de kracht zou geven en zou bijstaan.

Nadat deze broeders hadden gesproken hernam president Kimball het woord. Hij sprak over zijn reis en vertelde dat hij in Washington was geweest, voordat hij naar Engeland kwam, om in die tempel hetzelfde te doen wat hij hier kwam doen; dat hij daarna naar Zuid-Afrika zou reizen om een gebiedsconferentie te presenteren; en dat hij van daar naar Sao Paulo zou gaan om de nieuwe tempel in te wijden.

President Kimball wees op het grote belang van tempels in deze bedeling. Hij wees op de dringende noodzaak van tempelwerk. Hij stelde dat een tempel niet alleen een kwestie is van geld of een gebouw. Er moeten leden zijn die tempelwerk willen doen. Er moeten broeders en zusters zijn die als tempelwerkers willen en kunnen optreden.

President Kimball riep alle aanwezigen op om zich voor te bereiden op het bouwen van meer tempels in Groot-Brittannië, in Noorwegen, in Nederland, in Duitsland en in alle andere landen van Europa.

Hij wees erop dat er daartoe nog meer zendingswerk gedaan moet worden, dat er nog meer zendelingen geleverd moeten worden en dat er ernstig voor het zendingswerk gebeden

dient te worden. Hij riep de broeders en zusters op om in hun gebeden ook te pleiten voor de mensen die in landen wonen waar de zendelingen nog niet worden toegelaten, daar zij ook recht hebben op het evangelie. Hij stelde voor dat alle leden zouden bidden om de harten van de leiders van die landen te verzachten, opdat zij zendelingen zouden toelaten.

President Kimball nodigde president Tanner en ouderling Hinckley uit om ook enige woorden te spreken.

President Tanner herinnerde de aanwezigen eraan dat het een voorrecht is om in deze tijd lid te mogen zijn van de kerk van Jezus Christus. „Als wij overeenkomstig zijn wetten leven, kan ons niets overkomen,” stelde president Tanner.

Ouderling Hinckley voerde de broeders en zusters terug naar de inwijding van deze tempel. Hij vertelde hoe hij aan de vooravond van de inwijding met een aantal anderen bij de tempel had gehoord, omdat het hevig stormde en de waterstand daarvoor ongewoon hoog werd.

„Satan moet alles in het werk gesteld hebben om te voorkomen dat dit belangrijke gebouw werd ingewijd; maar het is hem niet gelukt,” besloot hij.

Laat ons de raad van onze kerkleiders ter harte nemen en ons serieus voorbereiden, opdat wij meer tempels in ons gebied kunnen krijgen!

Zendings- thema

1979:

„Onze pas
verlengen
door
naasten-
liefde“

De sfeer in de kerk en in onze gezinnen wordt bepaald door onze houding ten opzichte van elkaar. Wanneer uit deze houding naastenliefde spreekt zal er eenheid, harmonie en vooruitgang zijn.

Niet voor niets schrijft Paulus in zijn zendbrief aan de heiligen te Korinte „ . . . maar de meeste van deze is de liefde.“

Met woorden van de volgende strekking begint hij hoofdstuk 13 van deze brief:

Al ware het dat ik . . .

- alle talen sprak,
 - de gave van profetie had,
 - alles wist wat er te weten is,
 - het geloof had om bergen te verplaatsen,
 - al mijn bezittingen verdeelde,
 - mijn leven gaf,
- maar ik had de liefde niet,
ik ware niets ! !

Naastenliefde is de enige zuivere motivatie tot ons handelen. Het is de enige drijfveer die voor God aanvaardbaar is.

Ik spreek de wens uit dat wij ons in 1979, nog meer dan anders, zullen laten leiden door gevoelens van liefde voor onze naaste.

J. Limburg
President zendingsgebied
Amsterdam Nederland

Aandachtsvelden binnen het zendingsthema

Wij stellen voor om binnen het thema „Onze pas verlengen door naastenliefde“ de aandacht te concentreren op een beperkt aantal punten. Gezien de grote hoeveelheid werk die verricht moet worden in het koninkrijk en de beperkte hoeveelheid werkers, moeten prioriteiten gesteld worden.

Proberen om alles goed te doen eindigt naar onze mening in aan alles een beetje doen, maar niets wordt echt goed gedaan.

Wij hebben op zendingsniveau inspiratie gezocht aan welke punten wij in 1979 aandacht - of liever extra aandacht - willen geven.

Het is onze overtuiging dat door deze aanpak grote vooruitgang gemaakt

zal worden, en nodigen u ook uit om voor uw situatie, voor uw roeping, hetzelfde te doen. Door ons te concentreren op een beperkt aantal punten wordt een hoge kwaliteit werk geleverd, die wel **moet** leiden tot vooruitgang.

De aandachtsvelden voor 1979 zijn:

— HUISBEZOEK

Het vergroten van de eenheid onder de actieve leden, alsmede het bouwen van hechte onderlinge relaties waardoor een open communicatie kan ontstaan. Het activeren van de leden, die het meeste aan de opbouw van de gemeente kunnen bijdragen.

— BEHUIZING

Het verkrijgen van een eigen kerkgebouw dat aan de normen voldoet. Het verbeteren en verfraaien van het gebouw, alsmede het goed onderhouden en schoonhouden van dit gebouw, de technische installaties, de inventaris en de tuin.

— ONDERWIJS

Het verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs, zodat dit meer gericht is op het veranderen van gedrag. Hierbij wordt de hoogste prioriteit toegekend aan de verbetering van het onderwijs voor de jeugd (JM-JV-Jeugdwerk).

— ZENDINGSWERK EN PUBLIC COMMUNICATIONS

Het verbeteren van de kwaliteit en de kwantiteit van het zendingswerk onder de leden alsmede de samenwerking tussen leden en zendelingen. Het helpen voorbereiden van Aäronische priesterschapsdragers op een zending.

Waarom juist deze 4 punten? Het is onze mening dat met name de genoemde aandachtsvelden de groei en vooruitgang van de kerk bepalen.

Wanneer het gebouw er representatief uitziet, eenheid aanwezig is onder de leden door goed huisonderwijs, en professioneel onderwijs gegeven wordt, is de kerk een plaats waar buitenstaanders met plezier naar toe zullen komen.

De aandachtsvelden voor 1979 zijn dus gericht op het scheppen van **VOORWAARDEN** voor het doen van zendingswerk en het **DOEN** van zendingswerk.

Het is onze bede dat wij u tot steun kunnen zijn. Moge de Heer u zegenen.

J. Limburg
Zendingspresident
H. Gout, 1e raadgever
C. Bos, 2e raadgever

Sein op „ZENDINGSWERK“

Een ongekend dringende oproep tot persoonlijk zendingswerk bereikte de aanwezigen tijdens de derde kwartaalconferentie van de ring Den Haag Nederland.

De conferentie vond plaats op zaterdag 14 en zondag 15 oktober, 's zaterdags in het kerkgebouw te Amsterdam en 's zondags in het congresgebouw ten Den Haag. Het was de eerste ringconferentie van de ring Den Haag Nederland in de huidige vorm na de reorganisatie en splitsing op 28 mei j.l.

De deelnemers werden door bijzonder geïnspireerde sprekers geconfronteerd met de eigen zendingsverantwoordelijkheid.

Ringpresident Van der Put legde o.m. de betekenis van een „Ring van Zion“ uit en besprak voorts de zegeningen en plichten. Hij benadrukte uitspraken van president Spencer W. Kimball tijdens de recente algemene conferentie in Salt Lake City m.b.t. het belang van de gezinsavond, het tempelbezoek, de sabbatheiliging, het respecteren van de ouders, de vrije wil van de mens, het heilig huwelijksverbond en het onderhouden van de geboden.

Een krachtig getuigenis be kroonde deze buitengewoon diepgaande toespraak.

President Hulleman, de tweede raadgever in het ringpresidium, memoreerde dat de ware kerk een zendingskerk is en dat een ieder alle mogelijkheden moet zoeken om een bijdrage aan het zendingswerk te leveren. Geloof zonder offer houdt geen stand en men dient Christus te volgen zonder beperkende voorwaarden.

De volgende sprekers, patriarch J. Paul Jongkees en zijn echtgenote, die per 21 oktober zijn geroepen als president en „Matron“ van de tempel te Londen en die bij deze gelegenheid voor enkele jaren afscheid namen, onderstreepten het grote belang van het regelmatig bezoeken van de tempel.

De voorlaatste spreker, president H. Gout, eerste raadgever in het zendingspresidium, vertelde van zijn ervaringen als zendingspresident in Indonesië en herinnerde aan de problemen die het zendingswerk in dat gebied ontmoet, maar tevens wees hij op de enorme mogelijkheden in dat deel van de wereld met ruim 135 miljoen zielen.

Tenslotte was het woord aan de bezoekende algemene autoriteit, Elder Charles Didier van de Eerste Raad van Zeventig, die over deze conferentie presideerde.

Ook hij wees op de sterke zendingsgeest die deze conferentie beheerste

en sprak van de verwachtingen die onze hemelse Vader van de leden van de kerk van zijn Zoon heeft. Men moet doelen stellen om met spoed in Nederland een derde ring te kunnen

vestigen en de naderende tweede komst van Christus voor te bereiden. Bij contacten met onderzoekers mag geen tijd worden verloren. De tijd is zeer kort . . .

Jonggehuwdenkampen 1979

Vanwege het grote succes van de jonggehuwdenkampen in de afgelopen jaren hebben wij gemeend dit jaar een identiek kamp te moeten organiseren. Ook nu weer kozen wij voor de camping „Boslust" bij Bergen op Zoom. Het terrein is vanwege zijn ligging uitermate geschikt voor het houden van een gezinskamp; het is

aan alle kanten omgeven door een hek, terwijl de beheerder geen kind zonder voorgaande toestemming het terrein laat verlaten. Binnen het hek kunnen de kinderen zich naar harte-lust uitleven.

De zondagen worden doorgebracht in gepaste rust en bezinning door middel van de vertrouwde vergaderingen, die, nu gehouden in de vrije natuur,

het beeld van de pioniers in ons oproepen.

Gezien de vele fijne en positieve ervaringen hebben wij besloten om dit jaar drie weken te reserveren:

1ste week 14 juli t/m 21 juli (week 29)

2de week 21 juli t/m 28 juli (week 30)

3de week 28 juli t/m 4 aug. (week 31)

Wel is besloten - dit om zo veel mogelijk mensen in de gelegenheid te stellen aan deze kampen deel te nemen - dat voor maximaal twee weken kan worden ingeschreven, dit uiteraard naar keuze en naar volgorde van binnenkomst van inschrijvingen.

Inschrijving is toegestaan aan alle echtparen met kinderen van twaalf jaar en jonger in hun gezin.

Inlichtingen en inschrijvingen kunnen geschieden per telefoon of briefkaart bij:

P. M. van 't Schip
Hortensialaan 21
2641 CR Pijnacker
tel.: 01736 - 5709

Uit de inschrijvingen zal een team worden geformeerd dat belast zal worden met de organisatie van deze drie weken. Iedereen zal echter de gelegenheid krijgen zijn wensen naar voren te brengen, zodat het programma - zoals ook in het verleden - een optelsom zal zijn van de wensen van de deelnemers. Wij verwachten overigens dat allen hun steentje zullen bijdragen tot het slagen van het kamp.

Wij garanderen u dat deelname een zeer plezierige gebeurtenis is en dat men vele positieve ervaringen rijker naar huis zal terugkeren.

R. G. van der Put P. M. van 't Schip

Vanuit Hongkong

Het was voor ons een grote bron van vreugde toen wij hoorden van de organisatie van de tweede ring in Nederland en ik weet dat er veel trouwe broeders en zusters gedurende een lange tijd ijverig hebben moeten werken om dit doel te kunnen bereiken.

Ik weet dat de Heer al deze getrouwe heiligen zal zegenen voor het werk dat zij gedaan hebben teneinde het koninkrijk Gods in dat gedeelte van zijn wijngaard te vestigen.

Zoals u wellicht eerder gehoord hebt, wordt een ring in één dag georgani-

seerd maar het duurt een generatie om die ring op zo'n manier op te bouwen dat alle ambten in het priester-schap en de hulporganisaties zodanig aangewend kunnen worden dat zij een zegen zijn voor de heiligen en voor hun vooruitgang in dit leven.

Ik weet dat de ringpresident, de hoge raad, de bisschoppen en iedereen die een verantwoordelijke post bekleedt in het leiderschap zullen voortgaan met alles te geven wat zij hebben en zich alle opofferingen te getroosten die zij maar kunnen, om dit heerlijke werk volledig tot stand te brengen.

Dan zullen wij weten dat de ring op de juiste manier functioneert en al de oprechten van hart er wel bij zullen varen.

Ouderling Jacob de Jager
gebiedssupervisor Z.O. Azië
en de Filippijnen

Heb je wel eens een sneeuwvlok bekeken?

Door Oliva W. Burt

„'t Heeft gesneeuwd! 't Heeft gesneeuwd!”

Die blijde juichkreet weerklonk door het Oude Fort in Salt Lake City, toen de kinderen, warm ingepakt tegen de winterkou, de hutten uit kwamen stuiven om vol verbazing uit te kijken over de prachtige vallei. Het was er mooi genoeg geweest, die herfst van 1850, toen alle katoenbomen in de ravijnen in een gouden gloed waren gehuld, maar

vandaag was het een sprookjeswereld vol glinsterend wit, omlijst met purperen bergen en overkoepeld met een diep-blauw hemelgewelf.

De pret begon daar op het open plein, waaromheen de blokhutten en de lemen huisjes gegroepeerd stonden. Er schreeuwde iemand: „Laten we het vos- en ganzenspel doen!” terwijl hij meteen al stampend een lijn begon af te bakenen bij wijze van omheining voor het ganzenhok.

Een van de jongens kwam aangehold en ging tussen de twee lijnen in staan, terwijl hij schreeuwde: „Ik ben de vos! Ik ben de vos!” Het vrolijke spelletje kon dus beginnen, en o, wat een gejuich en gegil en gelach vervulde toen de frisse morgenlucht! Een grotere jongen riep luidkeels: „Laten we een sneeuwfort bouwen!” Zijn vrienden begonnen hopen sneeuw op te stapelen voor de muren van de vesting. Anderen, die besloten als aanvallers te fungeren kneedden de sneeuw tot kanonskogels.

Vrolijk en rumoerig waren ze zo bezig, toen Professor Cheney het Oude Fort binnenkwam. Even bleef hij naar de kinderen staan kijken. Toen er een klein meisje langs hem heen holde, gleed ze uit en viel pardoes met haar gezicht in de zachte sneeuw. De professor bukte zich en hielp het kind weer op de been, terwijl hij de sneeuwvlokken van haar mutsje veegde.

„Kijk eens aan! Heb jij zo'n plezier?”

„O, ja, meneer! 't Is zo mooi!”

De ogen van de professor begonnen te flonkeren. „Mooi, zeg je, hè, maar heb je die sneeuw wel eens echt bekeken?”

„Natuurlijk wel, meneer. Ik moet immers wel!” Ze spreidde haar armen wijd uit, alsof ze al die donzige witheid om haar heen aan haar hart wilde drukken.

Professor Cheney pakte een van haar armen beet. De mouw van haar mantel was met sneeuw bedekt, maar hier en daar lag een enkele losse vlok apart van de overige. Op een

daarvan wijzend, vroeg hij: „Heb jij er zo eentje wel eens goed bekeken?”

„Jawel meneer! Op het ogenblik kijk ik er immers naar!”

„Nu, en wat zie je dan?”

„Een sneeuwvlok! Gewoon een sneeuwvlokje!”

Professor Cheney stak zijn ene hand in de zak van zijn overjas en haalde er een klein glanzend voorwerp uit, dat hij haar toestak.

„Weet je wat dit is?” En toen het meisje haar hoofdje schudde, vervolgde hij: „Dit heet een vergrootglas. Het doet de dingen groter lijken dan ze zijn. Als je hier doorheen kijkt, kun je veel zien dat voor het blote oog onzichtbaar is. Dan krijg je dingen te zien die je nog nooit eerder hebt gezien. Kom, laten we nu die sneeuwvlok eens door dit vergrootglas bekijken.”

Hij hield het instrumentje boven de sneeuwvlok. Mary boog haar hoofd voorover en tuurde naar het vlokje. Ze staarde er eventjes naar en sloeg haar ogen op naar haar metgezel.

„O, Professor Cheney!” riep ze uit.

„Wat prachtig is dat.”

„Kijk nog maar eens heel goed.”

Mary boog zich nog dieper over het glas en bestudeerde het sneeuwvlokje. Toen ze haar hoofd weer ophief, verplaatste Professor Cheney de loep naar een andere vlok. Hij wenkte Mary naar een nieuw vlokje sneeuw te kijken. Weer bukte ze en bekeek de sneeuwvlok aandachtig. Toen ze eindelijk haar gezicht weer ophief, straalden haar ogen van verbazing.

„Deze is anders, meneer! Hij is niet zoals de eerste.”

Andere kinderen, die Mary met de professor in gesprek hadden gezien, kwamen schuchter naderbij, nieuwsgierig wat daar gebeurde. De professor lachte ze toe, en verzamelde ze allemaal in een kring om zich heen.

„Ik vroeg net aan Mary of ze de sneeuw wel eens bekeken had. En jullie? Hebben jullie sneeuw ooit goed bekeken?”

„Jawel, meneer! Natuurlijk wel!” riepen de kinderen giechelend. Wat wil die professor ons voor een poets bakken? vroegen ze zich af.

„Wat denk jij ervan, Mary?”

Mary wees op de twee sneeuwvlokjes op haar mouw. „Zien die er precies eender uit?” vroeg ze.

De juist aangekomenen keken naar de sneeuwvlokjes. Een van hen zei: „Ja, hoor! 't Zijn allebei gewoon sneeuwvlokjes, dat is alles.”

De oude heer nam een van de jongens de wollen pet van het hoofd. In de wolvezeltjes waren verschillende afzonderlijke sneeuwvlokjes vast blijven zitten. Hij overhandigde de jongen zijn loop.

„Kijk eens naar die vlokjes en zie maar of je er twee kunt vinden die precies gelijk zijn,” drong hij aan.

De overige kinderen drongen zich dichter tegen elkaar aan en bogen hun hoofd om een blik door het glaasje te kunnen werpen. Het instrumentje werd langzaam boven de pet heen en weer bewogen en bij elke afzonderlijke sneeuwvlok even stil gehouden, zodat allen die dat wilden er even naar konden kijken. Kort daarop keken ze verwonderd op.

„'t Ziet er naar uit dat al die vlokjes op mijn pet verschillend zijn,” zei de eerste jongen. „Maar dit zijn er nog maar een paar. Als wij er meer konden bekijken . . .”

„Je zou er nooit twee kunnen vinden die precies gelijk zijn,” antwoordde de professor meteen. Toen ging hij voort, daar hij twijfel op de jonge gezichten bespeurde, en zei: „Jullie weten wel, dat je niet anders bent dan andere mensen. Eeuwenlang is er iedere winter sneeuw gevallen. De mensen geloofden het wel, maar niemand heeft ooit die sneeuwvlokken echt goed bekeken of er zelfs veel aandacht aan geschonken.

„Ongeveer 400 jaar geleden, keek toen een man in Zweden, Claus Magnus, eens naar een enkele sneeuwvlok die op de mouw van zijn jas was blijven zitten. Nu zag Claus Magnus hoe mooi die sneeuwvlok was. Hij kon de volle schoonheid ervan niet zien, zoals jullie zo juist, want vergrootglazen waren toen nog niet uitgevonden, maar Claus keek nauwkeurig en zag veel waarvan hij nooit had gedroomd. Hij kon zien dat elk vlokje uit kristalletjes bestond en dat ieder kristalletje volmaakt gevormd en in een prachtig patroon gerangschikt was. Hij vertelde zijn vrienden wat hij had gezien, maar niemand schonk er veel aandacht aan.”

„Dan was die meneer Magnus een ontdekker, net als Christoffel Columbus!” zei een van de jongens nadenkend.

„Alleen was de 'nieuwe wereld' die hij ontdekte wel een piepklein wereldje!” merkte Mary op.

„Precies!” stemde Professor Cheney in. „En evenals de ontdekker van de Nieuwe Wereld, werd Claus Magnus gevolgd door anderen, die wat hij gevonden had nader wilden verkennen en beschrijven. Honderdvijftig jaar nadat Claus Magnus die sneeuwvlok had bestudeerd, stapte een Duitse geleerde en astronoom die Johannes Kepler heette, op een goede morgen de deur uit. Het was geen heldere, zonnige dag zoals vandaag. De lucht was grauw en er viel sneeuw. Er bleven een paar sneeuwvlokjes aan de bontmanchet van zijn overjas hangen.

„Bij het bestuderen van die vlokken, zag hij dat ze stuk voor stuk uit kleine kristalletjes bestonden, en dat ieder kristalletje zes kanten had. Ook elke sneeuwvlok had zes kanten. Toen ontdekte Herr Kepler dat er geen twee sneeuwvlokjes aan elkaar gelijk zijn. Hij heeft jarenlang geprobeerd er wel twee te vinden die precies gelijk waren, maar daar is hij nooit in geslaagd.”

De professor hield even op met zijn betoog en bestudeerde de gespannen gezichten om hem heen.

„Wat is er toen gebeurd?” vroeg Mary.

„Jaren later heeft een Fransman, René Descartes, dezelfde ontdekkingen gedaan als Magnus en Kepler. Descartes schreef een opstel over wat hij had geleerd, en die verhandeling werd gepubliceerd. Iedereen die lezen kon, had er toen achter kunnen komen hoe het zat met die sneeuwvlokjes, maar er waren niet veel mensen die zich opwonden over de schoonheid van sneeuw, en dus

werd er van Descartes' publikatie ook niet veel notitie genomen.”

„Dit gebeurde dus allemaal voordat er een bruikbare microscoop was uitgevonden. Een microscoop is net zoiets als een vergrootglas, maar veel en veel sterker,” zette hij uiteen. „Maar toen, nadat de microscoop ruim 250 jaar geleden was uitgevonden, begonnen de mensen tot dusverre verborgen gebleven miniatuurwerelden te ontdekken door de dingen door dat instrument waar te nemen. Het was boeiend zoveel te zien dat ze nooit eerder hadden kunnen zien. Een aantal mensen bekeek sneeuwvlokken door microscopen, en die ontdekten heel wat boeiende feiten. Ze tekenden ze na, schreven erover en ze spraken er samen over.” Weer onderbrak de professor zijn verhaal en Mary vroeg verlegen: „Professor Cheney, hebt u een microscoop?”

Hij klopte haar zachtjes op het hoofd. „Ja, zeker, Mary. Zou jij er graag eens door willen kijken?”

„O ja, mag dat, meneer?”

De professor keek de overige kinderen vriendelijk lachend aan. „Wie van jullie zou er nu eens echt een sneeuwvlok willen zien?” Ze waren allemaal opgewonden bij het vooruitzicht van een nieuw avontuur. De professor beloofde daarop dat hij na de lunch zijn microscoop mee zou brengen.

En zo gebeurde het dat een groepje pionierskinderen op een sneeuwdag in januari 1850 de dingen wat nauwkeuriger en meer van nabij leerden bekijken, en vooral sneeuw!

maar de volgende morgen was ik tamelijk gerust op die toespraak.

Al gauw trimden we iedere morgen; om de andere dag maakte ik een grote-vierontbijt klaar, en op de tusseliggende dagen een warme maaltijd, waarin de grote vier eveneens vertegenwoordigd waren. 's Avonds legden we geregeld bezoeken af bij onze huisonderwijsgezinnen, en ik besteedde de avonden verder aan het van buiten leren van teksten en het voorbereiden van de toespraken die mij werden „opgedragen” te houden onder het hardlopen. Ik deed ook mijn eigen was, maakte mijn kamer schoon, en ik draaide iedere cent die ik verdiende drie keer om. Ik kan niet zeggen dat ik nu zo dol was op de dagindeling waar wij ons aan hielden: om half zes op en voor elven 's avonds naar bed, maar ik had echt het gevoel dat ik bezig was een zending van mezelf te maken. Dit was dus uiteraard voor mij een tijd om nederig te worden.

„A.s. zondag een bijzondere opdracht, Rich,” zei pa eens midden in de week tegen mij. „Ik heb de bisschop gevraagd ons een avondmaalsvergadering te laten leiden in het bejaardenhuis van Oak Crest. Wij zullen met zijn tweeën de hele dienst verzorgen. Kom, laten wij eens zien: Ik neem de leiding, jij spreekt het openingsgebed uit, ik speel op de piano en jij leidt de zang. Wij zegenen het avondmaal in en dienen het ook rond, we geven ieder een toespraak en dan spreek ik het slotgebed uit.”

Ik was niet bepaald gelukkig met de gedachte aan ons bezoek aan dat rusthuis, dat in een klein ravijn, bijna een uur rijden van ons huis lag. Ik was trouwens nooit erg op ziekenhuizen gesteld geweest, maar ik had mijn lendenen maar te omgorden en mij als een zending te gedragen.

Toen ik de volgende zondag met pa in Oak Crest aankwam, besepte ik dat het

daarom ging: Ik maakte uitwendige gebaren als een zending, ik gedroeg me in bepaalde opzichten als zodanig, maar van binnen was ik nog steeds Rich Ericson, een uitstekend basketball-speler en een vrolijke Frans. Ik was volstrekt niet voorbereid op wat wij daarginds aantroffen. Het bejaardenhuis was schoon en modern, de kleuren waren helder, het personeel was opgewekt, maar de patiënten! Het lag niet zozeer aan hun grauwe, gerimpelde gezichten en hun langzaam, schuifelende manier van lopen, als ze al *konden* lopen. Het lag zelfs niet aan het feit dat ze blijkbaar niets deden, dat ze alleen maar zaten of naar de televisie staarden. Wat mij onthutste was dat ze allemaal zo *alleen* schenen te zijn. Och, we zagen zo nu en dan hier of daar in een kamer wel eens vrienden en familieleden die de bejaarde patiënten kwamen bezoeken. Deze patiënten schenen dan ook in een volkomen andere situatie te zijn dan de overigen, maar de meeste mensen die wij daar zagen schenen geheel geïsoleerd te zijn, zelfs van elkaar. Ik besepte dat hier geld, schoonheid, kracht of kennis geen statussymbolen meer waren. Je had een bepaalde status als je iemand had die je kwam opzoeken.

Wij hielden de vergadering in een kleine conversatiezaal. Onze gemeente bestond uit ongeveer twintig patiënten, die in rolstoelen of op klapstoelen voor ons waren neergezet, met hun stokken naast hen op de vloer.

„Geliefde broeders en zusters,” begon mijn vader. Naast hem gezeten, keek ik naar al die gezichten. Terwijl pa aan het woord was, verschenen er glimlachjes op de vermoeide trekken, ogen begonnen te schitteren achter ouderwetse brilleglazen. Toen ik opstond om het openingsgebed uit te spreken, voelde ik dat alle standaarduitdrukkingen, alle gemeenplaatsen die ik tot dusverre in mijn gebe-

den had gebruikt, op dit moment niet toerikend waren. Ik bleef even met gebogen hoofd stilstaan, en begon toen rustig onze Vader te smeken deze mensen te zegenen en hun te geven wat ze nodig hadden om hun geest op te beuren en hun hart te verblijden, en hen in staat te stellen flink te blijven en te volharden totdat ze met Hem herenigd zouden worden.

We werkten het programma af: het zingen, waarbij hun weifelende stemmen de onze volgden; het inzegenen van het avondmaal, terwijl zij tijdens het rond-dienen met langzame, bevende handen ervan namen. Ik begon de geest om ons heen te voelen groeien als een paar armen die ons omhelsden. Wij waren niet alleen in dit vertrek. Geen van deze mensen voelde zich alleen, zo besepte ik ver-rast. Misschien waren hun gezichten oud, vermoeid en gerimpeld, maar ze werden ook vredig en zelfs stralend, vooral na de ronddiening van het avond-maal. Toen pa aan zijn toespraak begon, luisterden ze zonder het gefluister, het gegeeuw en het gedraai waaraan ik in onze wijk gewend was. Aandachtig luis-terden ze naar pa's rustige, vriendelijke stem; sterker nog, ze dronken de welge-meende woorden die hij sprak als het ware in. Zij ontvingen een troost die al wat deze wereld te bieden heeft ver te boven ging. Opeens liep er een rilling over mijn rug. Die dag werd de heilige Geest voor mij veeleer iemand dan iets. Na die vergadering hebben we een heel eind gereden zonder te spreken terwijl ik over het golvende heuvelland uitkeek, waar de stoffige saliestruiken in de wind heen en weer waaiden.

„Pa, daar gaat het nu eigenlijk om in het zendingswerk, nietwaar?” vroeg ik. „Het tijdschema, die lichaamsbeweging, de grote vier, het van buiten leren van teksten, dat zijn allemaal . . .” Wat ik

wilde zeggen kon ik niet onder woorden brengen.

„Dat zijn de hulpmiddelen. Een gezond lichaam, een parate geest, kennis van het evangelie, de zelfdiscipline om toch door te gaan als je moe of teleurgesteld bent - dat zijn allemaal alleen hulpmiddelen. Ze stellen je in staat je priesterschap te gebruiken . . .”

„Om mensen tot zegen te zijn,” besloot ik verwonderd. „Om ze werkelijk tot zegen te zijn, om hun iets beters te geven in hun leven, in hun hele, eeuwige leven . . .”

„Hé, elder! Elder Ericson! Kom, we gaan! We moeten vlak na de lunch ergens les gaan geven, weet je nog wel? Uit de kantine van het zendingshuis wenkte elder Shumway zijn collega, met een stapel boeken en traktaten in zijn ene arm goochelend, terwijl hij zich met moeite in zijn jas hees.

„Nu begrijp ik uw bedoeling, elder,” zei ik zachtjes.

„U bent inderdaad al vroeg aan uw zen-ding begonnen.”

„Och,” antwoordde hij, terwijl hij zijn sjaal om zijn hals wikkelde en zijn jas aantrok. „Laten we zeggen dat ik thuis al wat van die minder prettige ervaringen heb opgedaan, in plaats van hier. Ik heb geleerd de werktuiglijke handelingen soepel en automatisch te verrichten, zoals op tijd opstaan, goed eten, de Schriften bestuderen, in vorm blijven, toespraken regelen - al die vaste gewoonten heb ik me al vóór en niet gedurende mijn zending eigen gemaakt. Maar wat nog belangrijker is, ik heb even een vluchtige glimp opgevangen - een kijkje mogen nemen - waaruit mij is gebleken, waar dit alles toe dient. Ik weet nu dus dat dit alles de moeite waard is, en bovendien . . . dank zij mijn pa.” Hij glunderde. „Mijn pa - de senior-collega!” En weg was hij.

ZELFVERLOOCHENING

Door broeder Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig tevens president van de Zending Texas San Antonio

De afgelopen maanden heb ik een van de mooiste kansen gehad voor dienst-betoon in de kerk, namelijk als zendings-president. Deze ervaring is voor mij aanleiding geweest iets te zeggen over het onderwerp „zelfverloochening.” De Heiland heeft gezegd: „Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om *Mijnentwil*, zal het vinden.” (Matt. 10:39, cursivering toegevoegd.)

Tijdens zijn bezoek aan de bewoners van dit (Amerikaanse) continent, heeft Hij voorts gezegd: „Gezegend zijn de armen van geest, *die tot Mij komen*, want hunner is het koninkrijk der hemelen.” (3 Ne. 12:3, cursivering toegevoegd.) In deze laatste dagen heeft Hij bovendien verkondigd: „Ik gebied, en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep, en zij ontvangen de zegen niet. Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want Zijn beloften worden niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun loon loert van beneden, en wacht hun niet van boven.” (LV 58:32-33.)

Zelfverloochening is een van de meest grootse en hoogstaande karaktertrekken die waarneembaar zijn bij de beste mensen die ik ken. Het is een eigenschap die velen al jong hebben verworven. Een paar jaar geleden werden vele wereldrecords gebroken door de zwemploeg van de Yale Universiteit (U.S.A.) Iemand vroeg aan de trainer hoe ze dat klaarspeelden, en hij zei: „Ik heb ze geleerd door de pijnbarrière heen te breken.” Een van de zendelingen in ons zendingsgebied heeft met vrij ernstige gezond-

heidsproblemen te kampen gehad. Hij heeft huidklachten van allergische aard en moeilijkheden met zijn bronchiën en gewrichtsholten. Bij mijn aankomst in het zendingsgebied bleef hij 's morgens lang uitslapen uit angst in een verzwakte conditie te geraken en griep te krijgen. Na de lunch ging hij weer een paar uur slapen om te voorkomen dat hij kou zou vatten of griep zou krijgen. Zijn collega was hierdoor teleurgesteld en riep mij erbij.

Ik belde de dokter van die zending op, en deze zei: „Ja, zijn gezondheidstoestand is niet best, maar toch beter dan toen hij pas op zending kwam. Er zal niet veel aan veranderen, ongeacht het aantal werkuren dat hij maakt.” Daarop liet ik de bewuste elder bij mij op kantoor komen en bracht naar voren dat ik hem liever met gegronde reden ziek met griep op bed wilde zien liggen dan dat hij altijd over zijn wankele gezondheid liep te tobben. Ik sprak met hem over het beginsel „in stilte lijden” en gewoon aan het werk gaan om te doen waartoe de Heer hem had geroepen. Ik zei: „De dokter zegt dat het voor jouw conditie niets uitmaakt hoeveel of hoe weinig je doet. Wij hebben allemaal ons best gedaan en doen nog steeds wat we kunnen. Waarom houd je je eigen gezondheidsproblemen niet voor jezelf en leer je er niet mee leven?

Gezegend zij zijn grote moed, want hij nam mijn raad aan en bracht die ook in praktijk. Hij is inmiddels een van de beste zendelingen geworden in onze zending. Eerst werd hij tot senior-collega

benoemd en belast met de opleiding van andere zendelingen, en vervolgens tot districtsleider bevorderd, en dat alles binnen ongeveer zes weken. Wat een geweldige zending is die jongen nu! Hij heeft ontdekt hoe hij niet met zijn kwalen te koop hoeft te lopen en toch zijn werk kan doen. Dit is een prachtig voorbeeld van zelfverloochening.

Een andere zending had een zwakke rug. Hij leed voortdurend pijn. Hij wist niet dat ik van zijn toestand op de hoogte was. Hij hield zoveel van het zendingswerk dat hij zijn handicap geheim hield uit angst dat hij anders misschien van zijn zending zou worden ontheven. Weer een andere goede zending had bij sportwedstrijden zijn beide knieën lelijk geblesseerd. Hij vroeg om een zegen aan de vorige zendingspresident en zag toen kans het nog een heel jaar vol te houden. Bij iedere stap leed hij pijn. Toen ik een onderhoud met hem had waarin zijn ontslag ter sprake kwam, smeekte hij mij hem nog eens twee jaar op zending te laten blijven.

Het leven van een zending is niet gemakkelijk. Het vereist zelfverloochening, geestelijke en lichamelijke inspanning, innerlijke rijpheid, zelfbeheersing, godvruchtigheid en een zeer sterke, positieve mentaliteit. Van een zending wordt gevergd dat hij zich als een man, en niet als een jongen gedraagt. Een zending moet zich aan een Spartaanse levenswijze onderwerpen. Het vereist veerkracht en een volledige inzet.

Julie jonge vrienden die je op een zending voorbereidt, moet wel bedenken dat op zending gaan niet een van de heerlijkste levenservaringen is, omdat het gemakkelijk is. De beloningen vloeien niet voort uit het aureool waarmee je roeping is omgeven, en ook niet uit de persoonlijke aandacht en het eerbetoon van de overige kerkleden na het ontvangen van je roeping. Een zending

vervullen is niet lonend omdat je naar afgelegen oorden wordt uitgezonden. Het is geen periode waarin je automatisch een geestelijk groeiproces doormaakt. Een jeugdige ouderling wiens meisje of ouders hem tegen zijn wil hebben overgehaald op zending te gaan, of die hem na het volbrengen van zijn zending een of andere beloning in het vooruitzicht hebben gesteld, hebben die zending daarmee zeker geen dienst bewezen. Wij hoeven een ouderling niet te paaien met beloningen of beloftes, dit heeft volstrekt geen zin.

Een zending die bereid is zelfverloochening te beoefenen zal zijn verwachtingen in vervulling zien gaan. Onze beloning komt van Hem in wiens dienst wij ons hebben gesteld. Geen andere beloning of vergoeding weegt op tegen het loon dat wij van de Heer van de wijngaard zelf ontvangen.

Zelfverloochening kan vele verschillende vormen aannemen. Het kan betekenen dat een studie of een huwelijk moet worden uitgesteld. Het vereist doorgaans dat men zich aan het bestuderen en bespreken van de Schriften wijdt in plaats van zich over te geven aan genoegens als het kijken naar TV-programma's en het bezoeken van de bioscoop. Het vereist van iemand dat hij voor zijn zending spaart in plaats van zijn geld te besteden aan de bevrediging van zijn persoonlijke verlangens. Genotzucht in al haar vormen is even verslavend als het gebruik van drugs, nicotine of alcohol. Ook het lezen van pornografie is gewoontevormend en werkt verslavend. Ophouden met het lezen van dergelijke lectuur vereist grote zelfbeheersing en de ontwenningverschijnselen hiervan zijn even pijnlijk als die welke worden veroorzaakt door het ophouden met roken of drinken. Gokken, overmatig TV-kijken, buitensporig veel eten of slapen, onbeheerste gedachten en be-

geerten koesteren, vloeken, vieze praatjes verkopen, zich onzedelijk kleden, liegen, bedriegen, kaartspelen, dit alles werkt verslavend. Als je het daarmee niet eens bent, probeer dan maar eens zo'n gewoonte te veranderen. Dan lijdt je zware ontwenningsspijnen. Een leven van zelfverloochening vormt daarentegen een sterk karakter, onkreukbaarheid, en het is bevorderlijk voor je gezondheid, zelfbeheersing, zelfvertrouwen en je zelfrespect.

Deze generatie jongeren in de kerk is blootgesteld aan twee extreme uitersten. De wereld werkt polariserend, d.w.z. de mensen hebben de neiging zich in groepen op te splitsen. De verschillende standpunten liggen mijlenver uiteen. Onze jeugd streeft niet naar een gemakkelijk leventje. Het is niet de betovering van een zending of het reizen naar exotische streken waardoor onze jongelui tot de overtuiging komen op zending te moeten gaan. Het is een leven van

dienstbaarheid jegens medemensen, het verlangen om in geestelijk opzicht rijker te worden, een zoeken naar innerlijke reinheid. Het betekent zich bezighouden met het werk van de Meester, het verlangen betrokken te zijn bij een zaak die volslagen overgave van ziel en geest vereist.

Wij hebben onder ons een aardige jonge vrouw, die tot de kerk is bekeerd. Haar vader is een doopsgezinde predikant. Ik sprak eens voor een groepje jonge volwassenen en gaf hun de raad in de tempel te trouwen, overeenkomstig hetgeen president Kimball ons had verzocht. Toen we later een getuigenisvergadering hielden, zei dat meisje: „Ik ben een bekeerlinge tot de kerk. Mijn vader is een doopsgezinde dominee. Het brak bijna zijn hart toen ik lid van de mormoonse kerk werd. De enige hoop waaraan hij zich nog kon vastklampen om zijn 'eigenzinnige' dochter te redden was dat hij bij mijn huwelijk de trouwplechtigheid

zou kunnen voltrekken. Niet alleen zal hij die plechtigheid niet zelf kunnen voltrekken, maar hij zal deze niet eens kunnen bijwonen. Ik heb hem en mijn moeder van harte lief, maar ik moet de raad van de profeet wel opvolgen en in de tempel trouwen."

Vele duizenden mensen luisteren naar de zendingen en geloven dat deze kerk de waarheid spreekt. Sommigen beweren dat zij een getuigenis hebben aangaande de waarheid van het Boek van Mormon en de zending van Joseph Smith. Met het oog op de vele vermeende genoegens van het leven die zij zich anders moeten ontzeggen, verzoeken zij de zendingen bij nader inzien toch maar niet terug te komen.

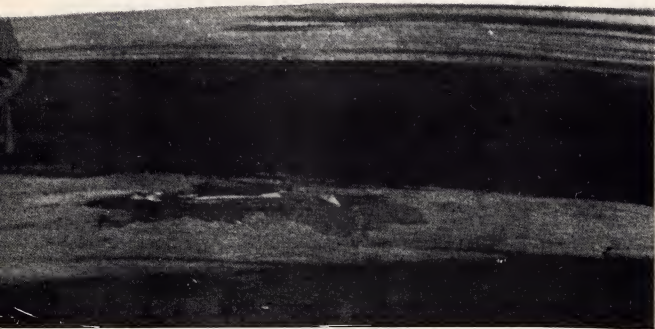
Velen kunnen zich het lichamenlijk genot van een sigaret, een glaasje sterke drank of andere ondeugden niet ontzeggen. Zo slaan ze dus in één ogenblik, dat ze tot in eeuwigheid nooit meer zullen vergeten, de gelegenheid stuk om in de voetstap-

pen van Jezus Christus te treden en door Hem te volgen mede-erfgenamen te worden van het koninkrijk van zijn Vader.

Een poosje geleden ging ik op een vroege zaterdagmorgen naar de luchthaven om de zending Gibson en Cornet uitgeleide te doen. Ook broeder Jackson kwam die dag naar de luchthaven om zending Gibson nog eens te spreken. Vlak voordat deze zich aan boord van het vliegtuig zou begeven, schudde broeder Jackson hem met vochtige ogen de hand, en zei: „Herinner je je nog die dag, dat ik je verzocht mijn zondagsschoolklas te verlaten om nooit meer terug te komen." zending Gibson antwoordde rustig: „Jawel." Daarop zei broeder Jackson „Goddank bent u toch teruggekomen."

Van zending Mortensen, die in Buenos Aires heeft dienst gedaan, ontving ik het volgende schrijven:

„Zes maanden voordat ik het zendings-

veld verliet, hield u een toespraak tijdens onze zendingsconferentie in Buenos Aires (Argentinië). Op dat moment voelde ik de Geest zo sterk op mij rusten, dat ik na afloop van de bijeenkomst door die Geest werd aangespoord een belofte van u te vragen. Ik baande mij een weg naar voren en vroeg u: 'Kunt u mij recht in de ogen kijken en mij beloven dat ik inderdaad die tien mensen zal kunnen dopen?' Ik weet niet eens meer of ik toen letterlijk die woorden heb gebruikt, maar hierdoor wordt wel het verlangen tot uitdrukking gebracht, dat ik destijds koesterde. Weet u, ik had tot dusverre nog geen sterveling gedoopt, en mijn zending liep ten einde. Toen keek u mij recht in de ogen en beloofde mij met grote zekerheid in uw stem dat ik, als ik tot het uiterste toe trouw zou blijven en zou arbeiden met heel mijn hart, macht en verstand en sterkte, inderdaad die tien mensen nog eens zou dopen. Diep in mijn hart wist ik dat u daar geen leugens kon verkondigen en dat ik de belofte had verkregen waarom ik had gebeden.

„Ik heb dan ook met heel mijn hart, macht, verstand en sterkte gearbeid, en met mijn zending kwam er een einde aan twee jaar trouwe werkzaamheden. De Heer heeft mij inderdaad gezegend en die belofte is vervuld. Bijna twee jaar lang had ik niemand gedoopt, maar op de laatste zaterdag van mijn zendingstijd daalde ik samen met mijn collega in het doopwater af en opende de poorten van Gods koninkrijk voor vijftien prachtkinderen van onze hemelse Vader, die zich hadden bekeerd.”

Die door mij gedane belofte was gemakkelijk gezegd en kon door iedere willekeurige priesterschapsleider zijn uitgesproken, maar zending Mortensen kwam erdoor tot het inzicht dat hij volkomen onbaatzuchtig anderen moest dienen en zichzelf verloochenen, en zijn doel werd bereikt.

„Leiders moeten zich aan een strengere discipline onderwerpen dan er van anderen wordt verwacht. De hoogstgeplaatsten moeten zich ook het meest verdienstelijk maken.” (Schrijver onbekend.) Clarence Sharer heeft eens gezegd: „De ware leiderschapskwaliteiten vind men in diegenen, die bereid zijn offers te brengen ter wille van doelstellingen die groot genoeg zijn om hun oprechte trouw te vereisen. Een man wordt nog geen leider door alleen maar een leidende positie te bekleden. . . . Als u een echte leider wilt zijn, moet u eenzaamheid kunnen verdragen. . . . Als u een echte leider wilt zijn, moet u vermoedheid kunnen verdragen. Leiderschap vereist inzicht en een vooruitziende blik.”

Aan de Harvard Universiteit bestaat een legende dat wijlen LeBaron Russell Briggs, die lange tijd de geliefde rector van dat college is geweest, eens aan een student vroeg waarom hij een opdracht niet had vervuld.

„Ik voelde me niet zo goed, meneer,” zei die student.

„Meneer Smith,” zei daarop de rector, „ik denk dat u mettertijd misschien nog wel eens zult ontdekken dat het meeste werk in de wereld wordt gedaan door mensen die zich niet al te best voelen.” Iemand die de beginselen van zelfverloochening waarlijk in zijn of haar leven toegepast heeft, zal bemerken dat dit grotere vreugde en voldoening schenkt dan het bijeenvergaren van een fortuin. In de loop van mijn leven heb ik allerlei ondervindingen opgedaan, maar wanneer ik zelfverloochening betracht, voel ik altijd een kracht door mijn hele wezen stromen, en dan weet ik mij nauw met mijn hemelse Vader verbonden. Ik krijg dan zo'n warm gevoel van binnen. Ik weet dat zelfverloochening een beginsel is, dat op waarheid berust.

Beproeving door harteleed

Elizabeth
Francis
Yates

„Ik mag wel zeggen dat ik de machtige hand des Heren over zijn volk heb aanschouwd, zowel te land als ter zee,” schreef Elizabeth Francis Yates op 12 maart 1905. „Ik heb tijden beleefd dat er heel wat voor nodig was om te kunnen geloven dat onze vijanden niet over ons zouden zegevieren . . . maar met de oude psalmdichter kan ik ook zeggen: „Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien.” (Ps. 37:25.)

Dit schreef ze op haar 72ste, slechts vijf jaar voor haar eigen dood in Salt Lake City, maar de liefelijke eenvoud van haar geduld en geloofsvertrouwen had ze niet verworven op grond van haar ouderdom. Het was een getuigenis dat door harteleed was beproefd, door lijden gelouterd en steeds weer op de proef gesteld.

Ze was opgevoed in een beschaafd anglicaans milieu in het Engelse South Mol-

ton (Devonshire). Al in haar tienerjaren was ze in verwarring gebracht door de tegenstelling tussen hetgeen de Bijbel over de doop leert, en de opvattingen van haar eigen geloofsgenoten daaromtrent, zodat ze „daarna niet meer met genoegen naar de kerk kon gaan.” Op vijftienjarige leeftijd trouwde ze met William Williams. Pas na de geboorte van hun eerste dochtertje kreeg ze wat over de mormonen te horen.

Aanvankelijk stelde Elizabeth er geen belang in. Ook al had ze geen vrede kunnen vinden in haar oude kerk, „het was althans een zeer eerbiedwaardige instelling.” Toch was ze te beleefd om een traktaatje te weigeren, toen haar dit aangeboden werd, en op een regenachtige namiddag begon zij het te lezen. Al spoedig was ze verdiept in het verslag van een debat tussen ouderling John Taylor en enkele Franse dominees.

„Toen ik het helemaal had doorgelezen, zei ik hardop: „De Heer zij geloofd. Ein-

delijk heb ik de goede weg gevonden.” Ze bezocht vervolgens een bijeenkomst, waarin een uiteenzetting werd gegeven over de zending van Joseph Smith. „Ik werd op dat moment, op zijn zachtst gezegd, geheel van blijdschap doortroomd. Er zat voor mijn gevoel niets anders op dan mij van mijn zonden te bekeren en mij te laten dopen. Ik wist dat mijn familie er fel tegen gekant zou zijn als ze het te weten kwamen, en dat mijn vroegere vrienden mij koeltjes behandelen zouden, maar „het was veel erger dan ik ooit had verwacht.”

In dat ene zinnetje „het was veel erger dan ik ooit had verwacht,” ligt een afgrond van diepe droefenis opgesloten. Het betekende dat haar moeder haar de toegang tot haar ouderlijk huis voortaan ontzegde, en haar man zei dat ze te kiezen had tussen haar gezin en haar geloof. Schreiend van zielsverdriet weigerde ze haar getuigenis te verloochenen, waarop hij haar met haar vier dochtertjes in de steek liet. Elizabeth vond werk in een wolfabriek, waar zij aan het weefgetouw zwoegde met de baby in een mandje naast zich, maar ze speelde het klaar al haar kleintjes te onderhouden.

Toen William zag dat ze zich niet uit het veld liet slaan, keerde hij naar huis terug en nam alle vier kinderen mee naar Londen. Krachtens de wet kon zij niets ondernemen om hem daarvan te weerhouden of haar kroost weer op te eisen.

Ze weifelde niet. Haar laatste ogenblik van aarzeling had ze doorstaan toen ze juist op het punt had gestaan zich te laten dopen. Op die vierde december 1851, te middernacht neerkijkend in het donkere rivierwater, had ze „het gevoel gekregen daar onmogelijk in te kunnen afdalen, maar toen was het geweest alsof een stem tot haar had gezegd: „Er is geen andere weg. In geloof had zij die stap ondernomen. „Daarna scheen alles te zijn veranderd. De schellen waren mij

van de ogen gevallen, het evangelie was prachtig en heerlijk het heilsplan, en ik had met mijn hemelse Vader een verbond gesloten dat, hoe donker de wolken ook zouden zijn, ook al veranderden vrienden in vijanden, ik Hem met zijn hulp zou dienen. Op mijn stuntelige manier heb ik dat dan ook trachten te doen. Vaak heb ik fouten begaan, ik heb dingen gezegd en gedaan waar ik later spijt van heb gehad, maar nooit heb ik aan de waarheid van dit evangelie getwijfeld, of anderen iets in de weg gelegd.”

De eerstvolgende zes jaren heeft Elizabeth in Bath doorgebracht, waar ze inwoonde bij de familie van een zendeling, Thomas Yates, terwijl ze haar geringe inkomsten besteedde aan vruchteloze nasporingen naar haar kinderen. „Na jaren van vasten, gebed en vele tranen, heeft de Heer de weg naar Zion voor mij geopend,” waar ze heenging met de familie Yates en hun zoon Thomas, die pas van zijn 6,5 jarige zending was teruggekeerd.

Wij weten niet wat het haar heeft gekost Engeland te moeten verlaten. Haar enige woorden hierover luiden: „Ik heb ernstig tot God gebeden mij bij te staan op de lange, saaie reis die voor mij lag, opdat ik onderweg niet zou gaan morren, of me beklagen als er een leeuw op mijn pad mocht komen. Hij heeft mijn gebeden verhoord, want ik heb niets te klagen gehad. Tijdens die hele reis was mijn hart vol dankbaarheid.”

Haar zoon heeft ons gezegd wat zij in het geduld van haar geloof verzwegen heeft, nl. dat ze bijna bezweek aan zeeziekte, waarmee ze gedurende heel de overtocht te kampen had. Zijn Thomas traden op 22 juli 1863 's morgens te Florence (Nebraska) in het huwelijk, waarna ze nog diezelfde middag de lange trektocht naar het westen aanvaardden. Toen Elizabeth ontdekte dat er na het opladen van haar koffer geen plaats voor haar-

zelf meer op de wagen overbleef, dacht zij aan haar zorgvuldig ingepakte porselein, haar liefste bezit. Daarop heeft ze de hele reis te voet afgelegd, met „een van dankbaarheid vervuld hart.”

„Velen schreiden tranen van blijdschap,” schrijft ze verder, „bij de eerste aanblik van de stad der heiligen.” Of zichzelf daar ook bij was vermeldt ze niet, maar dat moet wel.

Dank zij datzelfde geduldige, blijmoedige hart werd de liefde in haar huwelijk verdiept. Volgens een van haar dochters, Louise, die later de zevende algemene ZHV-presidente werd, was de enige keer dat zij Elizabeth had zien huilen, toen een kat de keukenplanken in de hut eraf stootte en dat kostbare porselein brak. Ter vervanging daarvan bestelde Thomas het eerste Haviland-servies dat door de ZCMI in Utah werd ingevoerd, hetgeen met recht een aanzienlijk liefdeblijk was, want ze moesten tobben om rond te komen daar in Scipio (Utah), waar hij als bisschop, en zij als ZHV-presidente dienst deed.

Een van de tederste ogenblikken van hun huwelijk was een brief, die Thomas aan Elizabeth schreef, terwijl hij werkzaam was bij het leggen van de spoorlijn in Echo Canyon voor de afbetaling van zijn lening bij het vaste emigratiefonds. Wij weten niet wat voor angsten zij hem in een brief had kenbaar gemaakt, maar hier hebben wij zijn liefdevolle geruststelling:

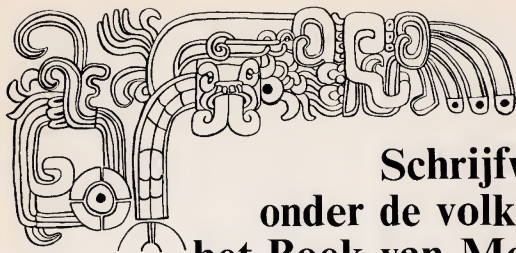
„Lieveling, nog iets dat me verdriet doet is dat je schijnt te denken dat ik hier blijf wegens een woord dat je je misschien in het verleden zou hebben laten ontvallen bij wijze van zelfbeklag, omdat je niet zo goed zou worden verzorgd als je je zou kunnen wensen. Geloof me, mijn eigen lieveling, dat dit volstrekt niet het geval is. Het heugt me niet dat jij ooit iets hebt gezegd dat ten onrechte als een klacht had kunnen worden beschouwd. . .

Mijn liefste, ik houd zoveel van mijn geliefde, nederige woning, van jou, mijn allerliefste vrouw en onze lieve kindertjes. Jouw gezelschap is mij op aarde het allerdierbaarst, en ik verwacht niet dat mij in deze wereld ooit zoveel genoegen en geluk ten deel zal kunnen vallen als jouw gezelschap mij verschaft.”

Toch kon de liefde die zij elkaar en hun vijf kinderen toedroegen haar hartzeer niet genezen. Haar enige zoon Thomas herinnert zich haar 's nachts wel eens te hebben horen snikken, en toen hij naar de reden daarvan vroeg, had ze eenvoudig gezegd: „Ik dacht aan een paar kleine meisjes, die ik jaren geleden in Engeland heb achtergelaten.”

Haar kinderen waren haar inmiddels echter ook niet vergeten. Susan, die bij de scheiding van haar ouders pas 7 was geweest, was op haar elfde jaar van huis weggelopen en had een toevlucht gezocht bij een mormoons gezin, in de hoop een spoor van haar mormoonse moeder te kunnen vinden. Het jongste kindje was toen al dood, en een van haar andere dochtertjes zou een paar jaar later sterven, maar omstreeks 1870 maakte een zendeling kennis met Susie Williams, wier naam hij zich in een gesprek met de familie Yates in Scipio terloops liet ontvallen. Aan de hand van die zo zwakke leidraad werden moeder en dochter tenslotte in Utah herenigd.

Susan bleef nasporingen verrichten naar haar zuster. Vastbesloten dat deze laatste dochter haar moeder nooit zou mogen opzoeken, bracht Willam haar vanuit Engeland, ironisch genoeg, over naar Amerika, waar Susan haar via een advertentie in de krant in Michigan terugvond. Daarop sloot zij zich in Utah bij de anderen aan, en alle vier dochters werden aan Thomas en Elizabeth verzegeld. Het is alsof wij het Elizabeth weer horen herhalen: „Een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien.”

Schrijfwijzen onder de volken uit het Boek van Mormon

Door John L. Sorenson

Uit hetgeen wij in het Boek van Mormon lezen, weten wij heiligen der laatste dagen iets af van de schrijfwijzen der vroegere bewoners van Amerika. Die kennis kunnen wij aanvullen met het door geleerden over ditzelfde onderwerp vergaarde feitenmateriaal.

De enige echte, authentieke schrijfwijzen waarvan met zekerheid bekend is dat ze in de oudheid op het westelijk halfmond zijn toegepast, kwamen voor in centraal- en zuid-Mexico en in het noorden van Midden-Amerika. In dat gebied zijn meer dan een half dozijn verschillende, maar aanverwante schrijfwijzen ontdekt. Vele generaties geleerden hebben reeds getracht de oude Amerikaanse hiëroglifische handschriften te ontcijferen, waarin ze slechts ten dele zijn geslaagd.

Door de meeste oude beschavingen werd geen alfabet gebruikt. In plaats daarvan werd één enkel letterteken gebezigd, hetzij voor een lettergreep of voor een heel woord of begrip. Laatstbedoeld systeem noemt men „ideografisch” schrift. Een ideografische schrijfwijze omvatte vele honderden en zelfs duizenden verschil-

lende tekens een voor elk apart woord of begrip. Tot dit type behoorden de Chinese en Egyptische schrijfwijzen, evenals die van de Maya's en andere volken van de Nieuwe Wereld. Het Egyptische spijkerschrift omvatte omstreeks 750 hiërogliften, ongeveer hetzelfde aantal als de vroegere Middenamerikaanse stelsels. Het merendeel van die tekens brachten één centrale gedachte over. Zo kon bijv. een teken dat een voetafdruk weergaf „voet” betekenen, maar hetzelfde teken kon ook het begrip „gaan,” „lopen” of „reizen” beduiden. De lezer moest dan ook zelf maar uitmaken wat er precies met een bepaald teken werd bedoeld. De betekenis moest verduidelijkt worden, hetzij door het zinsverband of door toevoeging van een ander teken. Er waren lettertekens die klanken voorstelden, ongeveer zoals bij een alfabetische schrijfwijze, maar die steeds door ons toegepaste techniek werd nooit vervolmaakt of op uitgebreide schaal gebruikt. Bijgevolg vereiste het begrijpen van zo'n schrift heel wat ervaring en grondige kennis. Gewone mensen hadden geen tijd om zich in deze zaken te bekwaamen;

het ingewikkelde systeem werd dan ook voornamelijk door priesters en personen uit de heersende klasse geleerd.

Het in het Boek van Mormon omschreven schrift schijnt uit een ideografisch systeem te bestaan, met enkele tekens die klanken weergaven. Moroni, die 400 jaar na Chr. leefde, vermeldt dat ze in „lettertekens” hebben geschreven, die zij „hervormd Egyptisch” noemden. (Mormon 9:32-33.) Deze Nefietische schrijfwijze schijnt ingewikkeld en enigszins gebrekkig te zijn geweest. In 3 Ne. 5:18 merkt Mormon nl. op: „Er zijn echter vele dingen, die wij volgens onze taal niet in staat zijn te schrijven.” In Ether 12:24-25 klaagde zijn zoon Moroni de Heer als volgt zijn nood: „En wegens onze onhandigheid hebt Gij ons niet vaardig in het schrijven gemaakt . . . daarom zien wij onze zwakheid, wanneer wij schrijven, en wij struikelen bij het rangschikken onzer woorden.” Hieruit volgt dat het een moeilijk werk was om dit schrift volledig machtig te worden.

In Mos. 1:2-4 drukte koning Benjamin zijn drie vorstelijke zonen op het hart

hoe belangrijk het was zich ten volle „in de taal van zijn vaders” te bekwamen. Deze bestond uit „de geleerdheid der Joden en de taal der Egyptenaren (d.w.z. de geschreven lettertekens).” (1 Ne. 1:2.) Dit moeilijke taalonderwijs verklaart hoogst waarschijnlijk dan ook waarom elders wordt vermeld: „Sommigen waren ongeletterd wegens hun armoede, en anderen verkregen grote geleerdheid wegens hun rijkdommen.” (3 Ne. 6:12.)

Op het eerste gezicht lijkt er misschien een groot onderscheid te bestaan tussen Moroni's hervormd Egyptische en de oud-Amerikaanse hiëroglfen, maar de lettertekens der Maya-volken berusten tenslotte op dezelfde grondbeginselen als de Egyptische, die door vader Lehi uit Palestina waren meegebracht. De afzonderlijke tekens werden natuurlijk voortdurend gewijzigd - „doorgegeven en volgens onze wijze van spreken . . . veranderd,” aldus Moroni's uiteenzetting in Mormon 9:32, maar „hervormd Egyptisch” is toch nog niet zo'n slechte omschrijving. Hoe dat schrift er uitzag, kunnen wij alleen weten aan de hand van het uit zeven regels bestaande afschrift,

dat van de platen van het Boek van Mormon zou zijn overgenomen en vervolgens door Martin Harris aan een zekere Professor Anthon is getoond. We weten niet in hoeverre die schrifttekens nauwkeurig waren overgenomen. We weten trouwens niet eens of ze niet ondersteboven waren gecopieërd. Wat Professor Anthon gezien had, heeft hij later als volgt beschreven:

„De schrifttekens waren volgens de Chinese schrijfwijze in kolommen gerangschikt . . . terwijl allerlei lettertekens, hetzij door onbedrevenheid of opzettelijk min of meer vervalmd, vermengd waren met diverse tekeningetjes van halve maantjes, sterren en andere voorwerpen uit de natuur. Het geheel eindigde in een ruwe voorstelling van de Mexicaanse dierenriem.”

Bij een andere gelegenheid herhaalde hij de beschrijving van rechtstandige of verticale kolommetjes, met als toevoeging: „En het geheel eindigde in een ruwe schets van een in verschillende vakjes verdeelde cirkel’ overkoepeld door diverse vreemde tekens en blijkbaar overgenomen van de door Humboldt gepubliceerde Mexicaanse kalender, maar wel zodanig gecopieërd dat de herkomst er niet uit viel op te maken.” (B.H. Roberts, CHC, 1:100-107.)

Aangezien Professor Anthon de enige ooggetuige is die ons een beschrijving heeft nagelaten van wat hij had gezien,

moeten wij hier noodgedwongen uit opmaken dat hetgeen op de originele platen stond, waarvan het Boek van Mormon is vertaald, veel gelijkenis vertoonde met een oud-Amerikaanse „codex” of boek met zijn verticale kolommen hiëroglfen.

Pater Diego de Landa beschreef de kort na de Spaanse verovering van Mexico in Yucatan aangetroffen boeken zo:

„Deze mensen hebben ook gebruik gemaakt van bepaalde schrifttekens of letters, waarmee zij hun oude kunsten en wetenschappen te boek hebben gesteld. Met behulp daarvan, alsmede door tekeningen en bepaalde tekens die daarop waren aangebracht, verstonden zij hun zaken en stelden anderen ervan in kennis, en onderwezen hen. Wij vonden een groot aantal in deze schrifttekens opgestelde boeken” (Relacion de las Cosas de Yucatan, in de vertaling van A.M. Tozzer, blz. 27-28 uitg. van 1941 te Cambridge in Massachusetts, Peabody Museum.)

Voor Landa en andere Spaanse priesters waren die boeken echter van de duivel, dus verbrandden zij er net zoveel als ze de inheemse bevolking konden ontnemen, „hetgeen hun zeer veel verdriet deed,” want boeken behoorden tot hun waardevolste bezittingen.

Deze Maya-boeken waren vervaardigd van papier, dat uit de schors van een bepaald soort vijgeboom was gemaakt.

Een lang vel van dit materiaal werd accordeonsgewijs opgevouwen, zodat het geheel of gedeeltelijk geopend kon worden. Iedere „bladzijde” met gegevens was door een vouw van de volgende ter rechter- of ter linkerzijde gescheiden. In centraal-Mexico daarentegen werden deze dokumenten meestal als een boekrol opgerold.

In het Boek van Mormon worden zowel papieren boeken beschreven als metalen platen met inscripties. In de stad Ammonihah werden niet alleen mannen, vrouwen en kinderen die in de prediking van Alma en Amulek geloofden, door de goddeloze leiders levend verbrand, maar „zij brachten eveneens hun kronieken, die de heilige schriften bevatten, en wierpen ook die in het vuur, opdat ze zouden worden verbrand en door vuur vernietigd.” (Alma 14:8 en 14.) Uit Alma 63:12 blijkt voorts dat er onderscheid wordt gemaakt tussen „graveerselen” en geschreven kronieken, die dus op papier geboekstaafd moeten zijn geweest.

Dr. Robert Carmack heeft een beschrijving gegeven van de overgeleverde geschiedboeken, die door de bevolking van Guatamala werden bijgehouden. Elk geslacht hield er zijn eigen boek, geschiedschrijver en secretaris op na. Zo'n boek bevatte dan het relaas van de geschiedenissen en legendes waaruit hun afkomst bleek, hun recht op heerschappij en hun verhoudingen tot de hun omringende

volken. In deze gewijde boeken werd ook de toekomst voorspeld. Tientallen van deze traditionele geschiedboeken werden in mondelinge vorm bewaard, hoewel er slechts drie van vóór de komst der Spanjaarden daterende boeken in natura zijn bewaard gebleven.

Zo te horen heeft dit alles heel veel weg van het Boek van Mormon. Nephi en zijn nakomelingen hebben niet alleen zijn eigen kroniek (in twee boekdelen, een voor historische en een voor godsdienstige zaken, (zie 1 Ne. 9:3-4 en 2 Ne. 4:14), maar ook die van zijn vader bijgehouden. De afstammelingen van Laman en Lemuel, die de kroniek van Lehi nodig hadden om zich van hun recht op de regering te vergewissen, beweerden dat Nephi hen van dat recht had beroofd. Dientengevolge wilden zij de Nefieten en de door hen bijgehouden kronieken vernietigen. (Zie Alma 54:16-24 en Enos 1:14.) Bovendien waren er afzonderlijke kronieken van het volk van Zeniff (zie Mos. 25:5), het verslag van Alma's nakomelingen (Zie Alma 63:17), de kroniek van Helaman (Hel. 16:25) en vele anderen, die allemaal door Mormon zijn opgenomen in dat deel van het Boek van Mormon zoals wij dit nu kennen van het Boek van Mosiah tot en met het Boek van Moroni.

Natuurlijk is er niet alleen op papier of op metalen platen geschreven. Ook van graveerselen voorziene stenen monu-

menten („stelea”) genaamd waren onder de volken uit het Boek van Mormon bekend. In Omni 20-22 wordt ons verhaald hoe Coriantumr, de laatste koning der Jaredieten, op een grote steen de geschiedenis van zijn volk heeft gegraveerd, met vermelding van de afkomst van zijn geslacht en van hun lot. (Uit Ether 1:6-32 en 10:32 blijkt dat de 24 gouden platen der Jaredieten de geschiedenis bevatten van slechts één geslacht, en niet van het hele volk.)

Pas in de laatste 20 jaar hebben geleerden aangetoond dat de stellae der Mayavolken eigenlijk iets te maken hebben met hun „veroveringen, koninklijke hu-

welijken en de afstamming van hun koningen” (althans volgens de onlangs door Dr. Michael Coe gegeven formulering.) en dus niet zozeer met astrologie en chronologie, zoals de geleerden voorheen dachten. Die gegraveerde steen van Coriantumr past dan ook heel goed in dit patroon als de geschiedenis van één bepaalde dynastie.

Hoewel wij nog veel te leren hebben over het oud-Amerikaanse schrift en de schrijfwijze van Amerika's vroegere bewoners, weten wij er al genoeg van om aangaande dit boeiende onderwerp naar meer licht en kennis te verlangen.

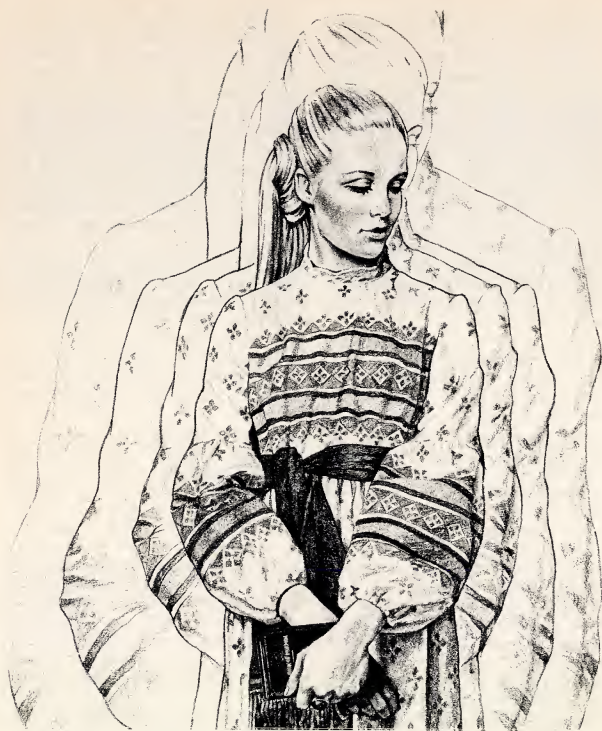
Vertrouwen, de sleutel tot het verkrijgen van een getuigenis

Door Annette Parkinson

In de kerk opgegroeid, ben ik in mijn jeugd meer dan eens een beetje jaloers geweest op pas bekeerde leden. Die hadden hun getuigenis blijkbaar zo gemakkelijk verworven. Zelf was ik in Utah geboren, in een door en door mormoons gezin en ik was van jongsaf aan altijd in het evangelie onderwezen, maar toch, ondanks al wat ik over het geloof had gehoord, wist ik eigenlijk niet wat dat was, of hoe ik het in mijn leven kon toepassen. In weerwil van alle getuigenisvergaderingen die ik had bijgewoond, had ik geen eigen getuigenis, en ik zou ook niet weten hoe ik daaraan moest komen. Ik had er wel eens om gebeden.

Ik had de Schriften gelezen. Ik had alles gedaan wat ons doorgaans wordt voorgoedhouden, maar zag toch niet in hoe ik dat geloof en getuigenis zou kunnen verkrijgen, waarover ik al zoveel had gehoord.

Jarenlang heb ik mij er niet zozeer om bekommerd, daar ik aannam dat ik metertijd vanzelf wel een getuigenis zou krijgen als onderdeel van het volwassen worden, maar al werd ik steeds ouder, een getuigenis kreeg ik niet. Na het behalen van mijn einddiploma van de middelbare school ging ik ten slotte studeren aan de Brigham Young Universiteit, maar ik had nog altijd geen getuigenis.

Ik werd belaagd door de vrees dat ik mezelf
bedroog door mij in te beelden dat ik nu een
getuigenis had, in plaats van er echt een door de
Heilige Geest te hebben ontvangen.

Ik herinner me hoe ik in getuigenisvergaderingen heb gezeten, waarin jongelui van mijn eigen leeftijd opstonden en prachtige getuigenissen aflegden. Ik begon me te voelen als een dwerg onder geestelijke reuzen. Er waren daar veel mensen bij, die eigenlijk minder feitelijke kennis aangaande het evangelie bezaten dan ikzelf, maar hun getuigenissen waren schitterend en werden met een vurig enthousiasme uitgesproken.

Het verlangen om ook een eigen getuigenis te krijgen werd in de loop van dat jaar alsmáar sterker, tot ik eindelijk besloot dat ik er toch eens en voor al moest zien achter te komen of ik werkelijk in God en in de kerk geloofde.

Piekerend over dit vraagstuk, herinnerde ik mij een paar teksten die ik wel eens had gehoord over de manier waarop men een antwoord van God kan verkrijgen. Ik bemerkte dat al die teksten er melding van maakten dat iemand eerst geloof moest oefenen om iets van God te kunnen ontvangen. Hoewel ik dit al eerder had gehoord, trof het mij ditmaal met ongewone kracht. Pas toen drong het tot mij door dat ik geen geloof bezat en dat ik zelfs niet wist wat dat was. Ik zag in dat ik eerst zou moeten nagaan wat geloof eigenlijk inhield, als ik een getuigenis wilde verwerven aangaande God, Jezus Christus en Joseph Smith. Ik ging op zoek naar definities van het begrip „geloof.” De beste die ik vinden kon stond in Hebr. 11:1: „Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.” Die tekst heb ik toen keer op keer overgelezen en er lang over nagedacht. Nog steeds was ik het spoor bijster, ik stond voor een raadsel. Ik zag er gewoon de betekenis niet van in.

Toen ik op een mooie lentedag over het universiteitsterrein liep, genietend van de heldere hemel en de teergroene nuances van het lover om mij heen, gebeurde

er eindelijk iets: Opeens drong zich een gewichtig besef aan mij op. Op dat moment had ik al heel wat over het geloof gelezen, maar geen van die woorden hadden mij in het hart getroffen of mij doen gevoelen wat geloof eigenlijk moest zijn. Maar deze keer drong er een woord van buitenaf door tot in mijn hart en het nestelde zich diep daarbinnen. Ik had een gewaarwording alsof ik in een flits besefte wat geloof in werkelijkheid was door middel van het woord *vertrouwen*.

Om tot geloof te komen, moest ik leren mijn vertrouwen in de hemelse Vader te stellen. Ik moest proberen te geloven dat God mij lief genoeg had om mij de waarheid te openbaren, en dat Hij niet zou toestaan dat Satan of iemand anders mij zou misleiden. Als het evangelie dus waar was, dan zou Hij me dat laten weten.

Ik werd belaagd door de vrees dat ik mezelf bedroog door mij in te beelden dat ik nu een getuigenis had, in plaats van er echt een door de Heilige Geest te hebben ontvangen.

Zo'n zelfbedrog vreesde en verafschuwde ik bijna meer dan wat dan ook. De gedachte aan het oefenen van een dergelijk Godsvertrouwen kwam mij even schrikwekkend voor als een sprong in de ruimte, in de hoop dat er iemand klaar zou staan om me op te vangen. Toch zag ik wel in dat ik, als ik ooit een getuigenis wilde verkrijgen, zelf iets zou moeten doen.

Ik kwam tot de ontdekking dat het verkrijgen van geloof geen plotseling gebeuren is, maar ik trachtte oprecht vertrouwen in de Heer te tonen en te voelen. Na verloop van tijd begon er zich in mijn binnenste iets heerlijks te voltrekken. Toen ik op zekere dag op de rand van mijn bed zat, kwam er een gevoel in mij op dat ik nooit eerder had gekend, maar toch was het geen volstrekt nieuw gevoel

voor mij. Terwijl ik daar zo zat, herinner ik me bij mezelf te hebben gezegd: „De Heer heeft mijn gebeden verhoord! Nu weet ik dat Hij leeft. Ik weet nu echt dat Hij leeft!”

Het was een grondeloos diepe gewaarwording, die toch ook weer heel prettig en vredig was. Ik wist dat God leefde en wat was ik gelukkig!

Dit betekende natuurlijk nog niet het eind van mijn strijd. Ik moest ook nog te weten komen of Jezus Christus waarlijk mijn Heiland was, of Joseph Smith echt een profeet was en of de president van de kerk ook een waar profeet is. Ik moest nog heel wat leren, veel bidden en vasten, en er waren nog veel teksten, conferentietoespraken en andere raadgevingen waarover ik moest nadenken. Zonder dat ik het zelf wist, werden de woorden van Alma in hoofdstuk 32, waar hij

het geloof met een levende zaadkorrel vergelijkt, in mijn leven bewaarheid.

Die zaadkorrel had ik gezaaid op de dag, waarop ik opeens beseftte dat ik mijn vertrouwen in de Heer moest stellen. Het zaad was naar waarheid begonnen mijn ziel te verruimen en mijn verstand te verlichten. Eerst was het beangstigend dat zaad te zaaien. Sindsdien is mijn begrip van het evangelie honderdvoudig toegenomen, en ik heb over vele dingen een getuigenis ontvangen. Vanaf die tijd heb ik veel strijd moeten voeren en het kost me nog altijd veel moeite om mijn geloof te versterken en God beter te leren begrijpen. De weg die ik ben ingeslagen is niet gemakkelijk te bewandelen, maar de eeuwige zegeningen die mij onderweg ten deel vallen maken mijn streven ruimschoots de moeite waard.

„De eigenlijke grondslag van het koninkrijk Gods, van gerechtigheid, vooruitgang, ontwikkeling, van eeuwig leven en een eeuwige nakomelingschap in Gods koninkrijk, wordt gelegd in het gezin dat door goddelijke ordening daartoe is ingesteld.”

President Joseph F. Smith

